THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to REV. H. HOEKSEMA, 1139 Franklin Street, S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. X, No. 2 OCTOBER 15, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

Saved By His Life

> For if, when we were enemies, we were reconciled to God by the death of His Son, much more, being reconciled, we shall be saved by His life.
>
> Rom. 5:10.

O, blessed cross of Jesus, my Lord!

Rock of my faith, ground of my hope, reason and object of all my glorying!

Glorious shaft of heavenly light piercing my night of sin and shame, of death and misery; light divine, manifesting to me the love of God, the love wherewith He loved me, when I was yet an enemy; light eternal, reaching out for me in the darkness of this present time, revealing the mystery of God's sovereign counsel, His purpose to draw me out of the mire and lift me up into the blessed glory of His heavenly tabernacle! . . . .

Behold, what manner of love!

For, in this was manifested the love of God toward us, because that God sent His only begotten Son into the world, that we might live through Him. And herein is love, not that we loved God, but that He loved us, and sent His Son to be the propitiation for our sins!

Blessed love!

Unchanging love! Love that can never fail, because it has its source in Him that loveth only! Love incomparable!

For, when we were yet without strength, in due time Christ died for the ungodly. And scarcely will man die for righteous man. But God commendeth His love toward us in that, while we were yet sinners, Christ died for us.

Such love, as manifested in Immanuel's cross, can never fail nor cease!

It is capable of all things!

Never will it let me go; from it nothing is able to separate me!

Faith founded on it shall never be ashamed. Hope, appealing to it, can never be disappointed.

Blessed cross of Calvary!

And hope maketh not ashamed!

Such is the testimony of that cross, by which the love of God is manifested to you and to me!

Manifested, mark, not to the world, for it seeth Him not and knoweth Him not and it loveth the darkness rather than the light. Neither manifest to us as by nature we are dead through trespasses and sins. But solely by the grace of Him that manifested His love in the cross of the Beloved and manifest to them to whom He will reveal it!

For, love, the love of God is manifested in the cross.

And love, the love of God, that very love that shines forth from the bloody and accursed tree of Golgotha, is shed abroad, is poured forth into our hearts, so that we know that marvelous love, taste it as comprehending us, rejoice in its wonderful riches, experience it as the love that never fails, that will surely freely give us all things . . . .

And from the root of that love of God, shed abroad in our hearts springs the ever blossoming plant of a lively hope, reaching forth to final glory, to the inheritance incorruptible.

It is an assured expectation and an earnest longing, for it lays hold of the testimony of the love of God, manifested in the cross of Jesus.

When we were enemies, God reconciled us, we know and taste, by the death of His Son!

Much more, being reconciled shall we be saved by His life!

The love of God is shed abroad in our hearts!

Hope cannot make ashamed!

Saved by His life!

We *shall be,* sometime in the future; we shall be, there is no doubt about it; we shall be saved by the life of the living Lord, that was dead and is alive again and liveth forevermore!

Such is the testimony of the love of God, revealed in the cross, shed abroad in our hearts.

O, surely, we are saved even now, for God hath reconciled us through the death of His Son; He proclaimed the word of reconciliation to us; He carried the word of reconciliation into our very heart, enlightening our minds, opening our eyes that we might see and our ears that we might hear, and we saw and heard and understood eternal mysteries of love, of mercy and grace, of righteousness and forgiveness of sin, of adoption unto children of God; and we repented and believed. We beheld Him, the God of our salvation in the face of Christ Jesus, at the cross, in the resurrection; and we were born again unto a lively hope by the resurrection of Jesus from the dead. Surely, we are saved, for He liveth and we live through and in Him!

But we also shall be saved . . . .

As yet it is all in part; we are saved in hope; we have the first-fruits of the Spirit; we have a taste of the glory that lies beyond, an earthly vision of heavenly things . . . .

And by virtue of that foretaste of eternal and perfect blessedness, because of those first-fruits of the Spirit, which are an earnest of the final and full inheritance, our soul stretches itself in longing for the manifestation of the glory of the children of God. We know that we are saved and, therefore, we know too that we are not yet saved. We rejoice in our salvation and for that very reason we long for it. We are perfect and because of it we yearn for perfection and bemoan our imperfection. Righteous we are and, therefore, we hunger and thirst for righteousness; holy we are and by virtue of our holiness we long for perfect sanctification. We live and we long for life. We are set in heaven with Christ and, therefore, we seek the things that are above. Citizens of Jerusalem we have become and always to be in Jerusalem is the desire of our heart. By hope we are saved, and therefore, we groan, waiting for the final adoption, to wit the redemption of our bodies. For hope that is seen is not hope . . . .

We shall be saved!

Saved so, that we shall be perfectly delivered from all the power of sin and corruption and death, from the very last stain of defilement, from every spot and blemish; delivered from all the terror of death, of darkness, of the power of opposition in this present world, from all reproach and mockery, from all shame and derision, from all suffering and sorrow. Saved so, that we shall be delivered, too, from all that is earthy, that hinders us to see face to face and to know as we are known, and to behold the beauty of the Lord in His sanctuary. Saved personally and clothed with ethical, spiritual, heavenly perfection, with perfection of body and soul saved in the fellowship of all the saints, of the perfected Body of our Lord, the fulness of Him that filleth all in all. Saved with all things, with the inheritance incorruptible and undefiled that never fadeth away, in the final manifestation of the Kingdom, in the new heavens and the new earth, the final realization of the Promise for which we have hoped . . . .

Saved with so glorious a salvation, that all the former sorrows shall be forgotten and God shall wipe away all tears from our eyes . . . .

For, the former things shall then be no more.

And there shall be no night there!

No shadow of death!

We shall be saved. Saved by His life. By the life of Jesus, our Lord!

For, He lives!

Through His death, because of His death, on account of His death, are we saved, but we must be saved by and in His life. The cross alone could not save us and make us heirs of life and glory. The cross and the resurrection, His death and His life, His life through death, — they are inseparable and together they are the manifestation of the power of the love of God. It is by His life that we must be saved . . . .

And He lives!

Lives, no more in the likeness of the sinful flesh; no more in the world; no more bearing the image of the earthly; but in the likeness of perfection, in heavenly glory, with the life of the resurrection, life eternal!

And we live in Him, by Him, through Him.

For He received the Spirit and Himself became the life-giving Spirit. And He dwells in us, lives in us and we in Him . . . .

So that it is no more we that live, but Christ living in us.

And by His life we shall be saved!

His life He will impart to us, to our soul, to our mortal body, till we shall be like Him . . . .

Heirs of eternal glory!

Blessed cross on Calvary's brow!

Ground of all my boasting! Foundation of my hope!

For, it tells me of the love of God, wherewith He loved me from before the foundation of the world; for, He reconciled me, while I was His enemy, through the death of His Son! . . . .

We were reconciled to God, not He to us. He cannot be reconciled, for He is eternal, unchangeable, from everlasting to everlasting the same. In Him there is no variableness, neither shadow of turning. And as

He is, so is His love. He loved us sovereignly, freely. His love is first. It is not the result of anything outside of Him, it is not based on anything in us. It is not the final outcome, but the ultimate source of our salvation. He does not love us, because we were reconciled; but He reconciled us, because He loved us. Reconciliation is not the basis upon which He loves us, but the manifestation of His love.

We *were* reconciled.

Not we are, He is the author of our reconciliation. We did not reconcile ourselves; He reconciled us to Himself.

For, there was no other way. Reconciliation to God implies the removal of all that makes us children of wrath because of sin. It means the blotting out of the handwriting of sin that was against us. And sin cannot be blotted out except through the removal of the guilt of sin. And the guilt of sin cannot be removed, except through the satisfaction of the unchangeable justice of God. And the justice of God cannot be satisfied except by an offering, a perfect offering, an adequate offering. Not the mere passive bearing of the punishment can ever atone for sin. There is no atonement in hell. But the active suffering of love, the sacrifice of obedience to the Most High, and, therefore, the perfect sacrifice, by which the Offerer would oppose the terrible *No* of sin by His perfect *Yes* is the price of reconciliation to God!

And it is God that reconciled us!

Through the death of His Son!

We could not, for how could we bring the perfect sacrifice that is able to blot out the guilt of our own sin? And where could we find the offering that might atone for the sin of us all? Had we been our own party over against the living God, we must needs have died in our sin forever. For, what could we do but increase our guilt day by day? And who or what would atone for our terrible sin against the infinite majesty of the Most High?

Neither would we!

For, mark you well, the text emphasizes, not that we were guilty, not that we were wholly incapable of satisfying the justice of God, but that we were God's enemies!

Guilty and corrupt we were, but in our corruption we foolishly gloried. Departed we had from the living God, the sole Fount of all good, not only, but brutishly we rejoiced in our death and misery. We hated God! Never would we have thought of returning to Him. The desire to be reconciled to Him was far from our wicked heart . . . .

While we were enemies!

God reconciled us!

And He did so through the death of His Son!

In His Son He entered into our flesh and blood; in our flesh and blood He descended into our death; and in our death the Son, God of God, Immanuel, our Lord, brought the perfect sacrifice of absolute obedience, never doubting, never wavering, always rejoicing to do the will of the Father; tasting death as no man could taste it, giving infinite value to His perfect offering . . .

For us! For, as our Head He had been ordained, He suffered, died!

The perfect answer He gave to God's: Love Me!

And by Him God reconciled us to Himself, transferring us from the state of our guilt and damnation to that of perfect righteousness!

The righteousness of God!

Glorious manifestation of the love of God!

Blessed cross of Jesus, my Lord!

Much more then!

We shall be saved by His life, once being reconciled!

No, hope maketh not ashamed, because the love of God, that marvelous, that never failing, that all-giving, that incomprehensibly wide and deep, that incomparable love of God, that was manifested on Calvary's brow, in that bloody tree, was shed abroad in our hearts.

That love we know, we taste, we experience; and we taste it exactly as such a love that was mindful of us while we were yet enemies!

Much more then!

Not, indeed, as if the one were more difficult for God or more certain with Him than the other. Not less divine, nor less marvelous and incomprehensible is the work of God, whereby He draws us out of death into life and presently shall save us to the full, glorifying us with the eternal glory of our Lord, than is the love He manifested, when He reconciled us to Himself by the death of His Son. But surely, much more easily for us to conceive and to believe it is, that we shall be saved by His life now we are reconciled, than it is to appropriate that He would reconcile us by the death of His Son, while we were enemies. Much more, because the one follows from the other: He died that we might live and be saved, because the love that loved while we were enemies, will love us unto the end; because, He that did not hesitate to give His Son into death, that we might be reconciled and live, shall not fail to save us to the full through the life of His Son, now we are reconciled!

For, note the awful contrast!

We were enemies and He loved us! We hated Him and He gave His Son! We gloated in our rebellion and He sent His Son into death for us! We would never return to Him, and He reconciled us!

And through the power of the cross the contrast is obliterated. We are reconciled, His love is shed abroad in our hearts, we seek Him . . . .

And hope for His salvation! Surely, we shall be saved by His life!

Much more than we were reconciled by His death!

Glorious cross of Christ, my Lord!

H. H.

EDITORIALS

When Thou Sittest In Thy House

The season is there again, when more than in the weeks and months of summer-vacations, our attention is concentrated upon the instruction of our covenant-children.

Schools that have been closed for several weeks have again opened their doors and resumed their work of training the young.

Catechism classes are again conducted to instruct the children of the Church in "the aforesaid doctrine", that they may be founded in the truth. Sunday schools are prepared to add their efforts to those of the Church and of the School to instruct the children of the covenant in the knowledge of the Word.

And the long winter-evenings are more adapted than the sultry summer-nights to home- and family-life, to the "sitting in our house", so that also in the home special attention may be paid to the bringing up of the children in the fear and admonition of the Lord.

Home-instruction is fundamental! Let us never forget it! The instruction a child receives at home is basic with respect to all other instruction, and the character of his bringing up at home reflects itself in his manifestation everywhere else, in Church, in Catechism, in Sunday school and in the Primary School. It is true, that we cannot easily over-estimate the value of a Christian education throughout, in Church and School as well as at home. It is equally true, that the danger is not imaginary, now we have so many institutions for the purpose of instructing our children outside of the home, that we trust too much in those institutions, as if they could bear the entire burden of responsibility, and that we grow negligent with respect to the bringing up of our children at home.

Scripture emphasizes the need of home-instruction. Ultimately it places the responsibility for the education of our children upon the parent.

Beautifully and very emphatically this is expressed in the well-known injunction to Israel: "And thou shalt teach them diligently unto thy children, when thou sittest in thy house and when thou walkest by the way; when thou liest down and when thou risest up," Deut. 6:7.

When thou sittest in thy house!

A wonderful, and, alas! a rare picture is brought before our imagination by these words! A man, a father, a parent, sitting in his house! Our house is not the building in which we dwell, no matter how magnificent an edifice it may be. Our house is our home. And the home consists of the fellowship between the various members of one family. Be it ever so splendid, a mere house is not a home; and be it ever so humble, there is no place like home. The closest earthly, human relationships are formed and sustained and enjoyed in our "house". There are the love-relations of man and wife, of parent and children, of brothers and sisters. The home is a man's earthly sanctuary. It is his haven of rest after a day of strenuous toil. His home is strictly private. Into his home he wishes no one to intrude.

And the text draws before our mind the picture of such a home and of the actual enjoyment of home-life. When thou sittest in thy house! The parent is at home, and he is not nervously pacing the floor or busy with all kinds of outside work, but he is at leisure. And he is not sitting in his house alone, but his children are with him! For the text speaks of his instruction to his children. The family, therefore, is together. A picture that is much more rare in our modern world, even including the people of God, than it was among Israel of old. Partly, no doubt, this is due to the fact, that life in all its forms is different from the life of Israel in the promised land. Our life has become much more public. Many matters, much business, many meetings, draw us away from home, sometimes every evening of the week. Some of this cannot be helped. Much of it is also beneficial. It is a joy to see our young people make the Church their central meeting place, where they congregate to be instructed in doctrine, to enjoy one-another's fellowship in society-life, to sing, to discuss the Word of God and to pray. Yet, even good things can be overdone and thus become harmful. All these things ought not to destroy our home-life. There should be time, especially in the winter-months with its long evenings, when everything beckons us to stay inside and gather around the home-hearth, to "sit in our house". And we need not emphasize that the pleasures, which draw the people of the world from their fireside, should have no attraction for the people of God whatever.

But there is more.

Even when we do sit in our house, and even when the whole family is at home an evening, we often do not enjoy family-life and fellowship. Many a family might just as well go out and spend the evening elsewhere, as to sit in their house, as far as actual home-life is concerned. Such is the case, to mention just one of our modern habits, when, as soon as supper is finished the radio is turned on and we open our home to the outside world until it is time to retire for the night. Regardless now of the question as to the material we receive over the radio and the character of the program to which we listen, the fact is, that to enjoy the radio is something radically different from sitting in our house and enjoying family-life and fellowship. And thus there are many different things that might be mentioned in this connection, that prevent us from actually "sitting in our house" when we are at home.

The text draws a different picture.

Thou shalt teach them diligently unto thy children!

Concretely Scripture here draws before our imagination the attractive picture of a parent, sitting in his house, entirely at leisure, and with the purpose in his heart to spend an evening at home; his children are with him and sitting about him; and he is busy teaching them.

Teaching them what?

Thou shalt teach *them!* That is, the precepts of the Lord our covenant-God. For, this is the first and great commandment: Thou shalt love the Lord, thy God, with all thy heart and mind and soul and strength! And, therefore, the fear of the Lord is the beginning of wisdom, and all instruction is, as to its spiritual-ethical nature, instruction in the Word of God!

And in general it is evident, that Scripture here places the entire burden of responsibility for the instruction of the covenant-children upon the shoulders of the parents.

Home-instruction is basic.

Let us not neglect it!

H. H.

TER KERKE

Sluit de heil'ge poort mij open!
Laat mij binnen in Gods huis!
Hier mag ik op blijdschap hopen,
Hier vergeet ik leed en kruis,
Hier zie ik Gods aangezicht,
Hier is enkel troost en licht.

Heer, Gij zijt tot mij gekomen,
Laat mij komen aan uw zij!
Waar Gij intrek hebt genomen
Is de zaligheid nabij.
O, vervul mijn hart en zin,
Wijd ze tot Uw tempel in.

Laat me u eerbiedig groeten;
Heilig hart en mond en oor;
Laat mij knielen voor Uw voeten;
Dring mijn lofzang tot U door;
Zie mij aan met liefd'rijk oog;
Trek tot U mijn hart omhoog.

Spreek, o Heer! Uw knecht wil hooren,
Houd mijn aandacht steeds geboeid;
Laat geen ijdelheid mij storen
Nu de bron des levens vloeit.
Vader, troost me in allen nood,
Spijs me met Uw hemelbrood.

Our Church Order

The Emeritus Minister

It ought to be plain that when the churches at large place themselves in the room of a local congregation to assume financial responsibility for the pension of an emeritus minister, it departs from right principle. The only body from which a pastor can receive his emeritation is not the classis or synod, but the brotherhood whose minister he is. To this body only he can sustain the relation of emeritus pastor. This body only can be held responsible for his stipend. If provided for by the aggregate of churches, it means that he has been placed in a class with the poor so that the stipend he receives is now alms. The denomination is, cannot be, his flock. It can therefore care for him only under the stress of a moral obligation. To say that he has a juridical claim upon the support of the aggregate of churches, is like saying that the denomination is the institute. As wrong as it would be to hold the churches at large responsible for a certain minister's salary, so wrong it is to hold the churches responsible for the pension of the emeritus minister. If a congregation by itself cannot provide for him, it is needy and as such should be aided by the churches at large.

So, then, the only body that can provide for the emeritus minister without denying his prerogatives, is the local congregation whose pastor he is. This is the view of Article 13. It is the view Prof. Rutgers vigorously defended all his life in the school as professor and in synodical gatherings. To a correspondent, who had sent him a copy of a report adopted by a certain classis and setting forth opinions that stood opposed to the aforesaid view, he wrote: "Ja, wat zal ik U daarvan zeggen? Ik sta werkelijk verlegen, als ik uitdrukking geven zal aan de klimmende verwondering, en zelfs verbazing, waarmede ik dat gedrukte rapport gelezen heb. Doorgaans kan ik denkbeelden en voorstellingen, die geheel van de mijne afwijken, toch nog wel begrijpen. Maar hier gaan zij inderdaad boven mijn begrip."

As was said, the view we here broach was adopted by the Synod of Utrecht (1905). Soon, however, dissenting voices were heard in several quarters. The main objection was that many congregations were financially too weak to provide for two pastors (the regular pastor and the emeritus minister). Whereas the "Gereformeerde" churches (of the Netherlands) recoiled from forsaking the principle of Article 13, the question became how the churches might circumvent the objection without abandoning the principle. It was advised that this could be done by the churches agreeing among themselves to jointly bear the financial burden. Each church could then contribute to a common fund from which the congregation with an emeritus minister on its hands could draw. It seems to me that the principle underlying an action of this nature

is thoroughly socialistic. The idea is that the debt and thus also the possessions of the congregation is in the juridical sense common property. Aside from this, nothing is gained; for why the burden is lighter when the churches contribute to a common fund than when they turn over their donations directly to the needy church, is hard to see. The entire plan springs from an unwillingness on the part of churches with emeritus ministers to be placed in a class with needy churches.

In some large denominations endowment funds have been created not for needy churches with emeritus ministers, but for needy emeritus ministers. This, too, is an overturning of the principle set forth by Article 13. In fine, the only view to take on the matter is that the church unable to meet the obligation it has toward its emeritus minister, is a needy church and as such must be helped by the churches at large. The aid tendered such a church must be classified with alms and thus with gifts to which it has a moral right only. All other methods are so many expedients representing departures from right principle. As it seems to be a disgrace to be poor (it is not a disgrace to be poor, if poverty is not the result of a previous wanton life) we may not like this. But the question is not what we like but what is truth. We must like truth and right action.

The ideal then is that an emeritus minister keep himself to his flock and continue to perform as many of the duties belonging to his office as his strength will allow. In that final lapse of his career he should refrain, it seems to me, from taking up his residence elsewhere with a view to spending the remaining years of his life in idleness. If completely disqualified for service, he is entitled to a complete rest. But why a capable and healthy old minister should be set free from all the duties belonging to his office, is hard to see. Keeping himself to his flock, co-operating with the younger minister who now stands in his room, making himself useful to his people, he will not be abandoned by his flock in which is the love of God. Breaking away from his fold, he becomes more or less of an abstraction to the churches. The people can be expected to abandon abstractions. If the above order were followed, the troubles of the emeritus minister would disappear into thin air. An aged minister and his wife can get along on comparatively little and would not become to a church a burden so heavy as to warrant a departure from right principle. But we realize that sin renders right order, however excellent by itself, unpracticable to the flesh. Aside from this, the condition of a minister may be such as to warrant a change of residence. He may be an invalid and alone, and the persons capable of caring for him may live elsewhere. Still other considerations enter in here. But the order suggested above should be the rule. Providing for an emeritus minister also implies providing for his dependents.

Before taking leave of the subject of emeritus minister, I wish to add a word to what was written on the proposition under *c*: the emeritus minister is no object of charity; the material support he receives is therefore no alms, that is, no gift to a poor man, but a stipend to which he has a juridical right. In order to get a clear view of the matter, we must distinguish between the office of minister of the gospel as such and the actual performance of the duties belonging to the office. The sole question is whether the material support a minister receives should be conceived of as affixed to the active service or to the office as such. This is a reasonable question. So it could be asked whether the material support a wife receives from her husband should be thought of as affixed to the active service belonging to wifehood or to wifehood as such. If the former, it follows that a wife disqualified for service by reason of sickness or old age loses this support and is to be cared for by her husband as one who, according to her status, is a poor woman and thus the object of her husband's charity. Not so, however, if this stipend be regarded as affixed not to her active duties out of her wifehood. And so it must be regarded. It means that, whereas her status never changes, that is, whereas she remains the wife of her husband as long as she lives, she retains her claim upon her husband's substance also when invalidated by sickness or old age so that the support she continues to receive is no alms but an allotment upon which she continues to have a legal claim. This, of course, every right-minded person is quite ready to admit. An invalidated wife, cared for by her husband as on who according to her status is now a poor woman, is a cast-off wife. So it is with the minister of the gospel. The material support he receives from his flock was affixed by the Lord God not to his active service but to the office so that even as one retired by reason of sickness or old age he retains his hold upon the material substance of the flock from whom he receives his emeritation. To care for him as one who according to his status is a poor man, is to depose him from office. The statement, "The disqualified minister retains the name and honor of his office," and the statement, "The emeritus minister loses his legal claim upon the support of the flock and thus becomes as to his status a poor man," are contradictory. If the former be true, the latter is false; if the latter be true, the former is false. Both cannot be true. If the emeritus minister retains the name and honor of his office, he must retain his claim upon the support of the flock for the reason that this support was attached to the office. If, on the other hand, he loses this claim, he is no longer in office and emeritation spells deposition. But it has been shown that he does retain the name and honor of his office and thus his legal claim upon the support of the flock.

But can it be maintained that this support has been affixed by the Lord not to the active service but to the office? This has been proven. It was shown that the Levite possessed by divine statute the tenths as an

inheritance forever, that this allotment was his as long as he lived thus also during the years of his retirement. It was an allotment therefore attached not to the active service but to the office.

Let no one say that we here draw wrong conclusions. What we have to do with here are principles of truth that abided. Consider that the priest had to stand before the Lord to minister unto Him and to bless His name unto this day. He might never abandon his office in the interest of a secular pursuit. The same is true of the minister of the Gospel. Further, the priest might have no part or inheritance in Israel, Deut. 18:1. It was unlawful for him to provide for himself. So, too, the minister of the gospel. This has been proven. So far then the lines run parallel and coincide at every point. The last point is that as the stipend of the Levite, so the stipend of the minister of the gospel, it is affixed not to the active service but to the office. Why should the two lines diverge at this point only while coinciding at all the rest.

So I have written on this matter at some length. The reason I did so is, of course, not the minister; is not the notion that it is a disgrace for a minister to receive alms. How could it be if he is one who all his life faithfully devoted himself exclusively to the service, and with a view to setting the flock an example made it a point to also treasure up for the service as the Lord had blessed him so that he arrived at the end of his active career a penniless man? If our delineations turned upon the minister, it would have been better we had kept silence. The reason is not the minister but the flock. When a flock insists that the stipend it tenders a disqualified minister is alms, it virtually deposes him from office and cast him aside. It is to be remembered that the pastor, notwithstanding all his shortcomings and imperfections, is, if truly called of God, Christ's very own gift unto His church. To throw this gift aside because worn and broken is to commit a wrong. It is a question here not of the minister but of God's will. This will of God in respect to the matter under consideration is plain. And this will cannot be trampled upon with impunity.

G. M. O.

Consider that all which appears beautiful outwardly, is solely derived from the invisible Spirit which is the source of that external beauty, and say joyfully, "Behold, these are streamlets from the uncreated Fountain; behold, these are drops from the infinite Ocean of all good! Oh! how does my inmost heart rejoice at the thought of that eternal, infinite Beauty, which is the source and origin of all created beauty!"

De Onderstelling

Hetgeen we de laatste maal schreven, n.l., dat Ds. Diermanse, als hij beweert, dat het standpunt onzer Belijdenisschriften eensdeels dat der veronderstelde wedergeboorte is, andersdeels dit standpunt toch laat varen, niet rekent met het feit, dat onze Belijdenisschriften toch ten slotte één zijn, en dat daarom de opstellers dier Belijdenisschriften zeker niet de tegenstelling, waarop Ds. Diermanse wijst, hebben bedoeld of aanvaard, heeft de geachte schrijver zelf ook wel gevoeld, doch hij meent desniettegenstaande, dat de onverzoenbare tegenstelling werkelijkheid is en dat de eene reeks van uitspraken behoort te worden gewijzigd in den geest van de andere. Hij toch schrijft in hfdst. 6, p. 131: "Men zou kunnen zeggen: maar dat de beteekende zaak niet ten deel valt aan de 'goddeloozen,' niet aan al de kerkleden, dit wordt toch ingesloten ook gezegd van den Doop, en wel niet in de gedeelten, die gaan over den Doop, en zelfs niet in die van beide sacramenten samen, maar toch verscholen ingesloten in den tekst van het artikel over het Avondmaal. Maar daar staat het dan ook wel duidelijk. En immers, dit heeft nu ook vanzelf, behoort te hebben zijn wettige erkenning en toepassing op het stuk van den Doop! Echter, hierop moet geantwoord, dat het opvallend is, dat niet alleen in de gedeelten over de sacramenten zelf, hierover gezwegen wordt, maar dat nu dit zwijgen wordt voortgezet door een zwijgen daarover ook in al de uitspraken over den Doop in het bijzonder, die alzoo in het oogloopend zich hierbij aansluiten. En zonder eenige wankeling wordt dit ook voortgezet in de wijze waarop hier bepaald de te doopen kinderen voorkomen. En dit alles vindt ten slotte dan zijn ontwijfelbare bevestiging ja goedkeuring in den inhoud van de beide Doopsformulieren, waarin wij toch als vanzelf voor ons vinden de practisch-kerkelijke toepassing van de bedoeling der kerkelijke belijdenis betreffende den Doop."

Dit is echter niet overtuigend. De geachte schrijver zegt, dat het "verscholen ingesloten" ligt in den tekst van het artikel over het heilig avondmaal, dat niet alle kerkleden, dat niet de goddeloozen de beteekenende zaak van het Sacrament ontvangen. Ik zou staande houden, dat dit duidelijk is uitgedrukt in de woorden: "Voorts, hoewel de sacramenten met de beteekenende zaken tezamen gevoegd zijn, zoo worden zij nochtans met deze twee zaken door allen niet ontvangen. De goddelooze ontvangt wel het sacrament tot zijn verdoemenis, maar hij ontvangt niet de waarheid des sacraments; gelijk als Judas en Simon de toovenaar beiden wel het sacrament ontvingen, maar niet Christus die door datzelve beteekend wordt, welke den geloovige alleen medegedeeld wordt." Duidelijker zou het toch moeilijk kunnen worden gezegd, en dat niet slechts van het Avondmaal, maar ook van den Doop. Het artikel spreekt hier immers van de sacramenten en het sacrament in het algemeen. En niet minder dui-

delijk is dit uitgedrukt in den Catechismus, Zondag 30, 31.

Ik zou dus willen handhaven, dat onze Belijdenisschriften, mits men ze slechts in hun geheel laat spreken, niet uitgaan van de gedachte, dat de zichtbare kerk een ongemengde schare is van enkel wedergeborenen, noch ook van het standpunt der onderstelling.

Dit laatste zou kunnen worden gezegd van het Doopsformulier met meer schijn van recht. Dat toch leert, dat de Doop ons betuigt en verzegelt de afwassching der zonden door Jezus Christus, de aanneming tot kinderen en erfgenamen, de gemeenschap des doods van Christus en Zijner wederopstanding, rechtvaardigmaking, de inwoning des Geestes en de toepassing van alle geestelijke weldaden in Christus, totdat wij onder de gemeente der uitverkorenen in het eeuwige leven onbevlekt zullen gesteld worden. En dit alles wordt toegepast op "onze kinderen," die, gelijk zij in Adam verdoemd zijn geworden zonder hun weten, alzoo ook in genade worden aangenomen in Christus. Er wordt gevraagd aan de ouders of zij niet gelooven, dat "onze kinderen," hoewel in zonden ontvangen en geboren en der verdoemenis onderworpen, nochtans in Christus geheiligd zijn en daarom als lidmaten Zijner gemeente behooren gedoopt te wezen. En straks wordt er in het Dankgebed na den Doop gezegd: "Almachtige, barmhartige God en Vader, wij danken en loven U, dat Gij ons en onzen kinderen, door het bloed van Uwen lieven Zoon Jezus Christus, al onze zonden vergeven, en ons door Uwen Heiligen Geest tot lidmaten van Uwen Eeniggeboren Zoon en alzoo tot Uwe kinderen aangenomen hebt en ons dit met den Heiligen Doop bezegelt en bekrachtigt." Waarlijk, van het Doopsformulier zou het met veel schijn van recht mogen worden gezegd, dat het vierkant staat op het standpunt der onderstelling. En het behoeft niet te verwonderen, dat velen, de taal van ons Doopsformulier niet verstaande, vooral niet de sterke taal in het dankgebed na den Doop, er over struikelen, als ze met hun opvatting van deze taal letten op de werkelijkheid van het leven en tevens haar beoordeelen in het licht der Heilige Schrift. Velen in onze dagen verstaan niet meer, hoe het toch mogelijk is, dat de gemeente zulke taal op de lippen kan nemen ten opzichte van "ons en onze kinderen." En gemakkelijk vervallen ze dan in de dwaling van het Baptisme en Chiliasme.

Intusschen is het reeds aanstonds opvallend, dat ge hier toch ook niet het standpunt der "onderstelling" hebt. Wat de Synode der Nederlandsche Gereformeerde Kerken van Arnhem Ds. Diermanse antwoordde, past zeker niet op de taal van het Doopsformulier. Zij toch antwoordde: "Waarop echter vooral de aandacht moet worden gevestigd, is, dat Ds. Diermanse blijkbaar uit het oog verliest, dat elke 'veronderstelling' als zoodanig tweeërlei gezichtspunt insluit. Want 'veronderstellen' beteekent toch niet anders dan dat men wel iets aanneemt en van iets uitgaat, maar dat men tevens erkent, dat het in de werkelijkheid zeer wel anders kan zijn. Zoo kan het ook niet anders bij de beschouwing van de lidmaten der kerk, zoowel bij de kinderen als bij de volwassenen, omdat de kerk des Heeren als zichtbaar en onzichtbaar moet worden onderscheiden en de kerk des Heeren geen vermogen heeft om in het hart te lezen. Nu wordt de mogelijkheid geboren dat iemand innerlijk, geestelijk niet is, wat hij uiterlijk schijnt, of wat hij naar den regel van Gods Woord toch innerlijk geestelijk wel behoorde te wezen; dat het ideaal met de werkelijkheid strijdt; er uitzonderingen op den regel zijn. En dat wij, die alleen naar het uiterlijke oordeelen kunnen en steeds het beste van iemand denken moeten, de leden der kerk naar het oordeel der liefde als deelgenooten van de heilsgoederen beschouwen moeten, tot tijd en wijle dat het tegendeel zich openbaart, al weten we zeer wel, dat men in dit opzicht zich vergissen kan en daarom, wien het aangaat tot zelfonderzoek opwekken."

Dit alles mag gelden en geldt ongetwijfeld van alle volwassenen, die zich in belijdenis en wandel als oprechte kinderen Gods openbaren, om de eenvoudige reden, dat "de intimis non iudicat ecclesia," en de kerk ook geen roeping heeft om over het hart te oordeelen. Maar dit is niet van toepassing op de taal van het Formulier voor den Kinderdoop. In de eerste plaats reeds niet, omdat het Formulier geen ruimte laat voor eenige veronderstelling. Het spreekt zeer positieve taal. Het is de taal der volstrekte zekerheid des geloofs, die ge daar leest. In het dankgebed verschijnt de gemeente zeker niet met eene veronderstelling, dat het wel zoo kan zijn en ook evengoed anders kan wezen. Het dankt eenvoudig den almachtigen en barmhartigen God en Vader, dat Hij ons en onzen kinderen onze zonden vergeven heeft, ons in Christus heeft ingelijfd, en ons dit alles met den Doop bezegelt en bekrachtigt. Van een oordeel der liefde is hier geen sprake. Dat de gemeente gevoelt, dat dit uiterlijk wel zoo schijnen mag, maar daarom innerlijk en geestelijk nog geen werkelijkheid behoeft te worden geacht, daarvan is hier geen letter te vinden. De theorie der onderstelling past dus zeer zeker niet op ons Doopsformulier. En het behoeft niemand te verwonderen, dat menschen in de war raakten en de taal van het Formulier niet meer meespreken konden, die geleerd waren, om hier telkens de onderstelling in te lezen. Maar in de tweede plaats is deze theorie ook niet van toepassing op ons Doopsformulier, omdat de onderstelling ten opzichte van de kleine kinderen, van *alle* kinderen, eenvoudig onmogelijk is. Dat een volwassene, die zich openbaart als een kind Gods, werkelijk een kind Gods is, kan ik niet alleen veronderstellen, maar geloof ik, moet ik gelooven. Dat een *zeker* kind uitverkoren is, als hij kind der gemeente is en gedoopt wordt, zoolang het tegendeel niet blijkt, kan ik veronderstellen. Maar wil men het standpunt der onderstelling toepassen op het Doopsformulier, dan moet men zeer beslist onderstellen, niet dat een zeker kind bij de uitverkorenen behoort, maar dat *alle* kinderen der geloovigen uitver-

koren zijn. En zulk eene onderstelling is onmogelijk, eenvoudig omdat we het tegendeel weten, omdat we zeer goed verstaan, dat alle kinderen des vleesches geen kinderen der belofte zijn. De Schrift leert dit maar al te duidelijk, beide voor de kerk der oude en voor die der nieuwe bedeeling. En de ervaring bevestigt dit elken dag en overal. Met die veronderstelling in het hart kan ik nooit bidden: "Wij danken U dat Gij ons en onze kinderen al onze zonden vergeven hebt en ons tot uwe kinderen aangenomen hebt door het bloed van Uwen lieven Zoon Jezus Christus." Terwijl ik dit zeg, *weet* ik immers, dat dit van "ons en onze kinderen" genomen in den zin van "alle kinderen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel," niet geldt. Die veronderstelling is dus onmogelijk. En toch, die veronderstelling zou het moeten zijn, die in ons Doopsformulier ligt uitgedrukt, indien men namelijk de theorie der onderstelling op dat formulier zou willen toepassen.

Ik kan dus niet instemmen, noch met de verklaring van ds. Diermanse, dat de gewraakte tegenstelling in onze Belijdenisschriften zou liggen, en dat daarom een zekere reeks van uitspraken zou moeten worden gewijzigd in den geest van andere; noch ook met het antwoord van de Synode van Arnhem aan ds. Diermanse. Het eerste, de wijziging, die ds. Diermanse wil aanbrengen, zou m. i. de kracht van onze Belijdenis zeer verminderen, zou haar zeer verzwakken; de taal, die zij thans spreekt is juist de Schriftuurlijke. Dit geldt ook van het Doopsformulier. Het laatste echter, het standpunt der veronderstelling, past niet op de taal der Belijdenisschriften; en vooral niet op die van het Doopsformulier.

Een volgende maal hoop ik mijne beschouwing van deze dingen te geven en uit de Schrift toe te lichten.

H. H.

MY GUIDE AND KEEPER

When I grow weary, almost despair,
Under the weight of the cross I must bear,
Sweetly He whispers, "Be thou not afraid!
I am thy God! trust and be not dismayed!"

When sorely tempted tried by defeat,
Helpless I fall at His merciful feet;
His love unfailing, so tender and true,
Reaches, encircles and saves me anew.

He knows my weakness, and by His grace,
Tempers the wind and the storms I must face;
Tho' I not always may fathom His will,
Surely I know He is leading me still.

De Zonen van Zebedeus

IV

Matth. 20:20-25.
Mark. 10:35-41.

Gij weet niet van hoedanigen geest gij zijt, zoo was des Heilands wederwoord geweest toen Jacobus en Johannes Hem gevraagd hadden, om vuur van den hemel te doen nederdalen, opdat het de Samaritanen mocht verdelgen, die aan Jezus en Zijne discipelen nachtverblijf hadden geweigerd.

Wat verbazing opwekt, in verband met deze en dergelijke vragen is, dat de vragers niet begrepen noch verstonden hoe dit alles lijnrecht in strijd was met Hem, Dien zij dienden. Wij hebben hier niet te doen met een te vergoelijken onkunde, want de Heere had nu bijna drie jaar lang hen onderwezen en in verband met dit onderwijs, had de vraag hen op de lippen moeten besterven. Ge krijgt den indruk, dat hoe dichter het lijden des Heilands nadert, hoe minder er naar Zijn woord werd geluisterd. Men is met alles en allerlei vervuld, behalve dan van datgene, wat zoo broodnoodig was en aanstonds onontbeerlijk zou blijken, om in het bange uur staande te blijven en niet als een riet door den wind heen en weer bewogen te worden.

Jezus had het hun duidelijk gezegd, dat Zijn reis naar Jeruzalem geschiede, om alles te volbrengen wat over Hem besloten was, en waarin macht noch menschelijke kracht zou baten. Jezus was nog niet verheerlijkt en het zou ook na die verheerlijking nog eeuwen duren alvorens Hij Zijn macht ten volle zou kunnen uitoefenen, om Zijn oordeel te vellen over de levenden en de dooden, beide, over rechtvaardigen en goddeloozen.

Gij weet niet wat gij vraagt, zoo klinkt hen nu het bestraffend woord des Heeren tegen, als deze beide Apostelen de eerste en eereplaats begeeren in het heerlijk koninkrijk, *niet*, in het koninkrijk der heerlijkheid, waarvan Jezus hen had gesproken. Men heeft het wel doen voorkomen, alsof door deze vraag Jacobus en Johannes bizonder gunstig afstaken bij den derde uit den meer intiemen kring, Petrus. De vergelijking tusschen het optreden van deze twee en den Apostel Petrus valt in hun voordeel uit, omdat, zoo zegt men, Petrus duidelijk toonde van het lijden zeer bang te zijn. Als Jezus naar Zijn naderend lijden wijst neemt Petrus Hem ter zijde en begint den Heiland te bestraffen: "Heere, wees u genadig; dit zal u geenszins geschieden," omdat, zoo wil men, deze rotsman geen oog had voor de heerlijkheid, welke op dat lijden zou volgen — maar Jacobus en Johannes, aangetrokken door het grootsche der heerlijkheid, die langs dezen donkeren weg zal worden bereikt, zien alreeds verlangend uit naar het oogenblik, dat deze zalige belofte werkelijkheid zal worden. Zij zijn zoo opgetogen over hetgeen wat op handen is, dat zij zichzelven alreeds een

eereplaats hebben aangewezen. Natuurlijk als men zich er toe gezet heeft om een bijbelsch voorval zoo te verklaren, dat het met een vooropgezette opinie moet stroken, dan, ja, dan is het niet zoo moeilijk om deze plaats der Schrift iets te laten zeggen wat zij niet bedoelt.

Zoo bezien, stonden deze Apostel broeders zeer verre boven de andere discipelen van Jezus. Maar zoo ook wordt het schier onmogelijk een goede verklaring te vinden op het wederwoord des Heilands, hetwelk in haast geen enkel opzicht een goedkeuring in zich draagt. Was het Jacobus en Johannes duidelijk, dat de weg uit zou loopen op de heerlijkheid, dan mag verondersteld worden, dat zij ook dien weg hadden verstaan en zich, *nu* althans, zouden gewacht hebben, om met deze vraag voor den dag te komen. Hier had voorzeker een andere vraag gepast, namelijk deze, om in die bange ure genoeg kracht te ontvangen staande te blijven.

Bovendien, het blijkt reeds genoegzaam uit Jezus' antwoord, was er van een verstaan van dien weg, alsmede van het einde waarop deze zou uitloopen, hoegenaamd geen sprake. Ware dat het geval geweest we hadden dan zeer zeker geheel iets anders uit Zijn mond vernomen.

Het was nu al de derde keer, dat de Heere Zijne discipelen inlichtte, omtrent het doel van Zijn opgang naar Jeruzalem. In korte, doch scherpe trekken, wordt den discipelen verhaalt, hoe de Zoon des menschen den Overpriesters en Schriftgeleerden zal worden overgeleverd en zij Hem zullen dooden, nadat Hij door hen den heidenen was overgeleverd, om Hem te bespotten en te geeselen, en te kruisigen; doch daarna, ten derden dage wederom opstaan zal (Luk. 18:34).

Doch geen hunner blonk uit door scherpte van blik omtrent het geestelijk karakter van Jezus' persoon en werk, lijden en sterven, opstanding en heerlijkheid, koninkrijk en koningschap.

Vervolgens wordt dit ook duidelijk uit hetgeen de Heiland, na de beide broeders geantwoord te hebben, direct laat volgen als een vermaning voor al Zijn discipelen. Het mag bij de onderdanen van Zijn koninkrijk niet zóó toegaan zooals het in de wereld geschied. In een wereldsch koninkrijk bekreunt men zich niet over de wijze waarop men de eereplaats verkrijgt. En al evenmin komt na het verkrijgen van de eereplaats de gedachte op, om die voor het nut van anderen te gebruiken. Zoo gaat het in de wereld.

Terwijl ten slotte, de aandacht der discipelen nog wordt gevestigd op den Heiland zelve. Niemand was er op aarde om Hem te dienen, zooals dat geschiedt bij de grooten dezer wereld. Dat zou ook niet kunnen, want Hij was gekomen om Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen. Zal Hij anderen en Zichzelven op de plaats der eere brengen dan kan dit alleen door Zich uitermate te vernederen. En wat geldt voor Hem is ook van toepassing op Zijn volgelingen naar de wet van Zijn koninkrijk, dat, wie zichzelven vernedert zekerlijk verhoogd zal worden. Een andere regel is er niet.

De vraag komt als vanzelf op: Hoe moet het verlangen naar de eereplaats dezer beide broeders dan verstaan worden? Wat was hun beschouwing van het wezen van het te komen koninkrijk, waarover de Heiland sprak en steeds gesproken had? Zagen zij, zij het dan ook nog zeer vaag, iets van het hemelsche van het koninkrijk, waarin Christus Koning zou zijn? Hadden zij voor hun vraag wellicht de grond in 's Heilands eigen woord gevonden, toen Hij zeide: "Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des menschen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israels"?

Hierbij komt, dat wie alles zal verlaten hebben huizen, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijns naams wil, die zal honderdvoud ontvangen, en het eeuwige leven beërven.

Zullen we eenigszins de gedachte omtrent al deze beloften des Heilands verstaan zooals de discipelen het verstonden, dan moeten we allereerst voor de aandacht houden, dat deze jongeren Joden, en in dezen, hun tijd en hun volk, ten opzichte der Godsopenbaring, niet vooruit waren. Ook van hen geldt dat zij, terwijl de Heiland spreekt over toekomstige heerlijkheid, van tronen waarop zij zullen zitten, van Zijn Koning zijn te midden der zijnen, dit alles betrokken op en in verband stelden met de vroegere glorie, vooral zooals deze zich typisch hadden geopenbaard ten tijde van David en Salomo. Waar de Heiland spreekt over de vernieuwing aller dingen en dit verbindt aan Zijn eindelijke wederkomst, daar denken de discipelen aan het oprichten van de natie waartoe ook zij immers behoorden? En het is vooral na de ballingschap, dat deze Judaistische opvatting, waarin alles zich concentreert om het Jodendom, hoe langer hoe meer de gangbare religie werd van het oude bondsvolk. Sterk treedt dit nationaal gevoel op den voorgrond ten tijde van des Heilands omwandeling op aarde.

In het wezen der zaak was een wederoprichten van Israel, een vrij-worden van aardsche overheersching dan ook alles waarnaar het overgroote meerendeel uitzag. Dat de schaduw voor de werkelijkheid moest wijken begreep men niet. Alleen de herleving van vroegere glorie en eere gaf bezieling. Het zou een aardsch koning zijn met een aardsch koninkrijk en een aardsch volk, staande aan de spits der volkeren met Vorst Messias aan het hoofd, regeerende van uit den troonburcht te Jeruzalem al de volkeren der aarde.

Dat zinnelijke koningschap met het daartoe behoorende koninkrijk en onderdanen was ook aanwezig in de gedachten der discipelen des Heeren. In dien zin, hoewel in velerlei opzicht met het Israel hunner dagen niet langer één gevoelend, bleven ook zij kinderen huns tijds, tot op den Pinksterdag toe. Koninkrijk kon voor

hen geen andere beteekenis hebben dan koninkrijk van Israel.

Het is dan ook die Chiliastische gedachte tegen welke de Heiland gestreden heeft tegenover Zijne tijdgenooten. Het was juist deze beschouwing welke zeer sterk op den voorgrond trad, telkens als Jezus te midden der Zijnen, naar het vleesch optrad. Ook dit Joodsche element stond den discipelen voor den geest zoo vaak als er sprake was van heerlijkheid en macht en eere.

Zoo alleen kan het verklaard worden, dat in de opperzaal, in den nacht in denwelke Hij verraden werd, niemand hunner begrijpt, dat Hij moet heengaan om voor hun plaats te bereiden, om daarna terug te komen en hen tot Zich te nemen.

Niemand hunner weet den weg naar het huis des Vaders, noch ook heeft iemand hunner den Vader gezien. En ook als de Heiland straks uit het graf verrezen is, en met hen vergaderd was, vraagden zij nog steeds: "Heere! zult Gij in dezen tijd aan Israel het koninkrijk weder oprichten?" (Hand. 1:6). En dit blijft zoo tot op den Pinksterdag toe, maar ook dan is die aardsche gedachte voor goed weg.

Welnu, hierop maakten Jacobus en Johannes dan ook geen uitzondering. Geheel hun wijze van doen, het vragen hunner moeder, de plaats welke door hen begeerd wordt, leggen luide getuigenis af van hunne aardsche opvattingen aangaande Jezus' koningschap en koninkrijk.

Zóó kan ook het voorbij loopen van de andere Apostelen worden verklaard. Aldus komt des Heilands woord in het rechte licht te staan, dat zij niet wisten wat zij begeerden. Zoo is het te verstaan, dat ook zij *nu* nog niet begrepen, hoe de plaats in Gods koninkrijk niet *zal* aangewezen worden, maar alreeds door den Vader bepaald is.

Gelijk de Kerk der nieuwe bedeeling langzaam maar zeker uit de windselen der oude te voorschijn komt, zoo brengt of beter, zoo moet de Heiland Zijn discipelen van de oude tot de nieuwe bekeeren.

In beginsel moet op dit punt ook den discipelen geleerd worden, dat het koninkrijk niet bestaat uit vleesch en bloed, dat deze nooit het koninkrijk zullen beërven, dat de Heiland daarom Zelf vleesch en bloed er voor feil moet hebben en aldus het oude voorbijgaat en het alles nieuw geworden is.

De vraag waarom zij door middel van hun moeder hun begeerte bekend maakten, alsmede de uitwerking welke die vraag op de overige had, bezien we een volgende keer.

W. V.

Al uw gaven en uw krachten,
Stel ze in Jezus' zonneschijn —
Jezus zal ze niet verachten,
Maakt Hij 't water niet tot wijn?

Een Ander Geslacht

III. (Slot)

Niet alleen echter werd dat tweede geslacht, dat opstond na Jozua en de oudsten van die dagen, gekenmerkt door gebrek aan kennis van de geschiedenis, dat is van het werk, dat de Heere in het verleden aan Zijn volk had gedaan, maar, zooals wel te verwachten was, ze hadden ook geen kennis van den Heere en Zijnen dienst. Ze kenden den Heere niet! Dat wil niet slechts zeggen, dat men den Heere niet vreesde en liefhad, maar het houd in, dat ook de kennis des Heeren verloren was gegaan bij dat geslacht! De Heere was hun vreemd geworden! Ze hadden de kennis van den waren God niet meer! O, ze hadden ongetwijfeld nog wel van Hem gehoord. Ze hadden ook nog wel eene zekere voorstelling van Hem misschien. Maar de waarachtige kennis was verdwenen. Niet alsof in voorwerpelijken zin die kennis niet hun bezit was, want Jehova had Zich aan hen geopenbaard en die openbaring door Mozes was ook geboekstaafd geworden. Maar men was onkundig. De kennis des Heeren leefde niet meer in het bewustzijn van het volk. Men was er niet meer in onderwezen. Voorzoover men nog van Hem sprak, openbaarde men, dat de kennis des Heeren was verbasterd! Zijn Naam, Zijn eer, Zijn Verbond, Zijn bijzondere betrekking tot Israel, Zijne inzettingen, Zijn dienst in den tabernakel, Zijne rijke beloften voor Zijn volk, — dit alles was verloren, men kende het onderscheid niet meer tusschen den God van Israel en de goden der volkeren rondom. Wat een snelle afloop der wateren, zouden we geneigd zijn te zeggen. Het ééne geslacht oor- en ooggetuige van de wonderen des Heeren; van het andere, het onmiddellijk daaropvolgende geslacht wordt getuigd, dat het "den Heere niet kende"!

En toch, wie merkt op de ontwikkeling onzer eigene dagen, staat niet verbaasd, als hij dit leest. Wie tien, vijftien, twintig jaren terugblikt, staat eveneens verwonderd over den snellen afloop der wateren in de Gereformeerde Kerken. Indien onze geschiedenis in een volgend geslacht ook op dezelfde wijze zou moeten worden beschreven, zou dat beteekenen, dat men dan geen kennis meer zou hebben van de specifieke Gereformeerde beginselen, die ons dierbaar zijn. Och neen, het behoeft niet te beteekenen, dat het volgende geslacht geen zeker algemeen Christendom meer zal hebben overgehouden, dat men geheel zal hebben gebroken met de kerk, dat men in het geheel niet meer godsdienstig is. Maar in dat algemeene Christendom is toch de kennis des Heeren niet meer. En de specifieke beginselen der Gereformeerde waarheid, die toch immers ten grondslag liggen aan de waarachtige kennis des Heeren, zullen, mocht onze geschiedenis in die richting loopen, niet meer worden gekend, nog veel minder worden geliefd en verdedigd. Over grondstukken, als de predestinatie, met verkiezing en verwerping, de algeheele ver-

dorvenheid des natuurlijken menschen, het particulier karakter der voldoening van Christus, de onwederstandelijkheid van Gods genade in de mededeeling des heils, de lijn van Gods Verbond onder ons en onze kinderen en wat dies meer zij, maakt men zich dan niet meer warm. Men ziet dan in zijn onkunde ten opzichte van de Gereformeerde beginselen met medelijden en ook met verachting neer op hen, die nog geestdrift kunnen openbaren, als 't gaat over de grondbeginselen. En, zoover als men nog een beetje kennis heeft van het verleden, zal men het zich niet meer kunnen indenken, dat men in 1924 als kerken uiteen kon gaan om zulke bagatellen als de beginselen, die met de Drie Punten op het spel staan. Aan leerstellige en uitlegkundige, Schriftuurlijke prediking zal men niet slechts vervreemd zijn, omdat men geen vat meer aan haar heeft, maar men zal haar ook niet meer willen. De catechisatie zal op den achtergrond zijn gedrongen, indien ze nog een slepend bestaan zal hebben. Men zal er op bedacht zijn, om de godsdienstoefening liefst zoo kort mogelijk te maken, en die korte godsdienstoefening trachten op te sieren met muziek en zang, waarin men de kunst zal bewonderen, zonder zijn God er in te kennen en te verheerlijken. Het godsdienstig leven zal zijn opgezwolgen door den breeden stroom van eene kleurlooze en beginsellooze religie! Voorwaar, zegt ge, een donkere teekening, eene teekening, waarbij het hart schreit. Misschien meent ge, dat het onmogelijk mag worden geacht, dat ze reeds in een volgend geslacht in vervulling zou kunnen gaan. Maar wie wat nauwer toeziet, zal het mij toegeven, dat ook onder ons de teekenen niet ontbreken, die ons metterdaad in die richting wijzen. En we ontwikkelen in onze dagen snel!

Het wekt natuurlijk geen verwondering, dat we ten slotte ook van dat geslacht, dat onbekend was met de geschiedenis, dat ook den Heere niet meer kende, lezen, dat het den Heere verliet, der vaderen God, die hen uit het diensthuis had verlost, kwaad deed in de oogen des Heeren, de Baals diende, de goden der volken, die rondom hen waren, navolgde en den Heere tot toorn verwekte. Dat ligt wel in den aard der zaak. Leer en leven staan onafscheidelijk met elkander in verband. Men kende den Heere en Zijne inzettingen niet meer. Men kende zichzelven niet meer als een bijzonder, door God verkoren en verlost volk, door Hem geroepen en afgezonderd, opdat het Hem gewijd zou zijn. Het: "Weest heilig, want Ik de Heere uw God ben heilig," had voor hen zin noch beteekenis meer. Waarom zou men dan zoo enghartig, zoo nauw van ingewanden zijn, dat men alleen zijn eigen God zou dienen, dat men zich zou afscheiden van de andere volken en hunne goden? En vooral, als men dan daarbij voor de aandacht hield, dat de dienst dier andere goden zooveel meer bood, dat het vleesch kon streelen, ging men heel gemakkelijk over de grenzen, om daar zijn hart op te halen aan den dienst van Baals en Ashteroth en haalde men die afgoden naar eigen land en huis om den levenden God in het aangezicht te tergen!

En hoe zou het anders kunnen, ook ten opzichte van ons volgend geslacht, indien het ook van hen zou moeten worden beschreven in de toekomst, dat ze het werk niet kenden, dat de Heere aan ons gedaan heeft, dat ze den Heere niet kenden en vervreemd waren geworden aan de specifieke beginselen der Gereformeerde waarheid? Och, als de kennis der beginselen en der geschiedenis gemist wordt, als men geen liefde meer heeft tot de Gereformeerde waarheid en zich tevreden stelt met een kleurloos Christendom; als men zijn bijzondere betrekking tot den levenden God niet meer ziet en zijne bijzondere roeping heeft vergeten, wat zou dan toch het opgezwolgen worden door het leven der wereld kunnen verhinderen? De lijnen, die wat de waarheid betreft, reeds uit het bewustzijn zijn uitgewischt, worden dan vanzelf ook in het praktische leven weggedoezeld. Een tijdlang mag men dan nog op den stroom der traditie voortdrijven in de oude richting en door de kracht dier traditie oude vormen bijhouden en handhaven, lang zal dit toch ook niet kunnen duren. Voor een wijle mag men nog eigen kerk verkiezen boven andere kerken, het zal niet lang duren, eer men begint te spreken van vereeniging met andere kerken, zonder ook maar van beginselen te spreken. Waarom toch zou men gescheiden leven, als men niet meer verstaat waarom? Een tijd lang mag het nog schijnen, alsof men zich nog wil afscheiden van de wereld, met eigen vakvereeniging, eigen Christelijke Scholen, eigen inrichtingen van liefdadigheid en barmhartigheid. Maar langzamerhand, of beter gezegd zeer spoedig, zal men niet alleen geen reden meer kunnen opgeven voor die afzonderlijke inrichtingen en dat afzonderlijk bestaan, maar de inrichtingen zelf zullen ook haar eigen karakter hebben ingeboet en haar kleur hebben verloren. Waarom toch zou men zijn geld en zijn goed opofferen voor de Christelijke School, als men geen bijzonder volk meer wil zijn in de wereld? Waarom nog langer eigen inrichtingen van onderwijs te steunen, als er geen verschil, of slechts een oppervlakkig verschil te zien is tusschen haar en de scholen der wereld? Bovendien de wereld lokt. Men moet ten slotte ook kunnen meedoen. Anders blijft men in de wereld altijd achteraan loopen. Men wil toch ook gaarne vooruit in de wereld! En zoo wordt dan in het geslacht, dat onbekend is met de geschiedenis, dat de beginselen niet meer kent, noch veel minder liefheeft, dat zijn roeping niet meer verstaat, alles vervlakt en verdoezeld. Men verlaat den Heere. Men dient de moderne Baals en Ashteroth. Men is opgezwolgen door de wereld.

Beware ons de Heere voor zulk eene verbastering!

Zeker, maar met een vromen uitroep is het niet goed. De geschiedenis is ons niet beschreven, opdat we ons over den snellen afloop der wateren zouden verbazen en bedroeven en voorts met een schijnvrome bede zulk een kwaad over ons zouden afbidden. En ook bedoelde ik in bovenstaande niet een donkere tee-

kening te geven van de toekomst, om ons hart met vreeze te vervullen. De geschiedenis, zooals de Schrift ons haar beschrijft, is ons tot leering beschreven, opdat wij onze roeping zouden verstaan en de zonden van een vorig geslacht verre van ons wegdoen. Zoo wijst de apostel Paulus op de geschiedenis van het goddelooze geslacht in de woestijn, waarin God geen welbehagen had. Daarom wil hij niet, dat de broeders onwetende zijn, "dat onze vaderen allen onder de wolk waren en allen door de zee doorgegaan zijn, en allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; en allen dezelfde geestelijke spijze gegeten hebben; en allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde en de steenrots was Christus. Maar in het meerder deel van hen heeft God geen welgevallen gehad, want ze zijn in de woestijn terneder geslagen. En deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkerwijs als zij lust gehad hebben." Daarom: "En wordt geen afgodendienaars, gelijkerwijs als sommigen van hen, gelijk geschreven staat: het volk zat neder om te eten en om te drinken en zij stonden op om te spelen. En laat ons niet hoereeren, gelijk sommigen van hen gehoereerd hebben, en vielen op een dag drie en twintig duizend. En laat ons Christus niet verzoeken, gelijk ook sommigen van hen verzocht hebben, en werden van de slangen vernield. En murmureert niet, gelijk ook sommigen van hen gemurmureerd hebben, en werden vernield van den verderver. En deze dingen allen zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn. Zoo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle."

Niet anders is het met dat andere geslacht, waarvan Richteren 2 ons verhaalt.

De verbastering van toen dreigt altijd.

Noch ook is het zoo, dat die verbastering alleen op rekening ligt van dat andere geslacht. Dit zou zoo zijn, indien ze eerst in het tweede geslacht opkwam. Nu echter, nu het eene geslacht uit het andere opkomt, tijdelijk onder en met het vorige geslacht leeft en zich ontwikkelt, is het anders. Tegenover de tendenz van de geestelijke verbastering der Kerk in een ander, een opkomend geslacht, heeft het tegenwoordig geslacht een ernstige en dure roeping. Want deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden en beschreven ons tot leering. Ik weet het, God alleen beheerscht alle dingen, beslist ook over het opkomend geslacht. Doch dit verandert natuurlijk aan onze roeping niets. En om die roeping te verstaan, is het leerzaam, dat we ons ook nog een oogenblik voor de vraag plaatsen: welke zijn toch de oorzaken, dat een tweede geslacht zoo geestelijk verbasterd en verwilderd kan zijn, dat het onbekend is met de geschiedenis, den Heere niet kent, en de goden der volken verkiest boven den levenden God? Ge verstaat, het gaat niet over een persoon, maar over een *geslacht*. Afval der heiligen is er niet. Maar er is wel verbastering der geslachten. Het gaat over de Kerk in hare organische ontwikkeling.

En dan merk ik in de eerste plaats op, dat de oorzaken dezer verbastering gedeeltelijk in de ontwikkeling der kerk zelve liggen. Zeker, die oorzaken liggen direktelijk bij het vleeschelijk element, bij den verworpen bolster, bij het kaf, dat altijd met het koren opwast. Dat vleeschelijk element was er onder Israel altijd. Het was er in Egypte; het toog met het geestelijk element uit het diensthuis; het openbaarde zich op schrikkelijke wijze in de bange woestijn; het is er ten tijde van Jozua en de oudsten; het is altijd en overal, waar Israel is. In de nieuwe bedeeling is het niet anders. Het is nu eenmaal niet alles Israel, wat Israel genaamd wordt. Altijd weer brengt ook de kerk der nieuwe bedeeling kinderen des vleesches en kinderen der belofte voort. En die kinderen der belofte zijn ten slotte alleen het zaad. De kinderen des vleesches zijn de smart der kerk in deze wereld. Ze zijn toch ook ons eigen vleesch en bloed. Wij zoeken natuurlijkerwijze ook hunne zaligheid. We onderwijzen hen. We brengen hen naar de kerk, naar de catechisatie, naar de Christelijke School. We vermanen hen en waarschuwen hen. We bidden met hen en voor hen. Wijken ze van den weg des Heeren, dan schreit ons hart. We willen het niet zoo. Door ons en onzen arbeid, door den arbeid der Kerk als instituut, door bezoek van ouderling en herder, heeft God Zijne handen den ganschen dag uitgestrekt. Maar ze worden ten slotte onder al die bearbeiding, door al dat onderwijs, vermaan, gebed, hoe langer zoo meer openbaar als kinderen des vleesches. Daarom heeft ook het geestelijk element de roeping om tegenover het vleeschelijk element te waken, opdat het in de gemeente des Heeren niet de overhand krijge. Het was zoo onder Israel. De afgodendienaar mocht onder Israel niet geduld. De valsche profeet moest uit het midden van Israel uitgeroeid worden. En zoo heeft ook de gemeente des Heeren de sleutelen van het Koninkrijk des Heeren. Hang ze slechts op, laat ze aan den wand verroesten. Laat het vleeschelijk element slechts welig voorttelen en zijn invloed doen gelden op de Kerk des Heeren, en het geestelijk element is zelf de schuld, dat een tweede geslacht onder de heerschappij staat van het goddelooze vleesch.

Er is meer.

Het eene geslacht heeft ook de zeer ernstige roeping om de hand te houden aan het onderwijs in de vreeze des Heeren, opdat het navolgende geslacht de wonderen en den Naam des Heeren mag kennen. God laat Zijn verbond loopen in de lijn der geslachten. En het vrome Israel sprak met den dichter: "Ik zal mijnen mond opendoen met spreuken; ik zal verborgenheden overvloediglijk uitstorten van oudsher. Die wij gehoord hebben en weten, en onze vaders ons verteld hebben. Wij zullen het niet verbergen voor hunne kinderen, voor het navolgende geslacht, vertellende de loffelijkheden des Heeren, en Zijne sterkheid en Zijne

wonderen, die Hij gedaan heeft. Want Hij heeft een getuigenis opgericht in Jakob, en eene wet gesteld in Israel; die Hij onze vaderen geboden heeft, dat zij hunne kinderen zouden bekend maken. Opdat het navolgende geslacht die weten zou, de kinderen, die geboren zouden worden; en zouden opstaan en vertellen ze hunnen kinderen. En dat zij hunne hoop op God zouden stellen, en Gods daden niet vergeten, maar Zijn geboden bewaren," Ps. 78:2-7. Zoo had de Heere het Zijn volk immers ook geboden door den mond van Mozes Zijn knecht: "En deze woorden, die Ik u heden gebiede zullen in uw hart zijn. En gij zult ze uwen kinderen inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit, en als gij op den weg zijt en als gij nederligt en als gij opstaat. Ook zult gij ze tot een teeken binden aan uwe hand, en zij zullen u tot voorhoofdspanselen zijn tusschen uwe oogen. En gij zult ze op de posten van uw huis, en aan uwe poorten schrijven," Deut. 6:6-9. Maar dat andere geslacht kende den Heere niet. Het had geen wetenschap meer van die woorden, die de Heere geboden had, dat zij ze in hun hart zouden bewaren. En wat bewijst dit? Dat ook het voorgaande geslacht zijne roeping in dezen niet had verstaan. Hadden ze de geboden des Heeren hunnen kinderen wel ingescherpt, waren ze getrouw geweest in dit opzicht, het zou schier ondenkbaar geweest zijn, dat het van het tweede geslacht had kunnen worden gezegd, dat ze den Heere niet kenden, noch ook het werk, dat Hij aan Israel gedaan had. Ook hierin lag een der oorzaken van het verbasteren van dit geslacht, van den snellen afloop der wateren.

Aan de andere zijde echter, lagen er ook oorzaken in de wereld buiten Israel. Israel was wel een afgezonderd volk, maar het woonde toch in het midden der wereld-volkeren. Niet in dien zin was Israel afgezonderd, dat het op een afgelegen eiland woonde, ver van het leven en het rumoer der volkeren. Veeleer had God Zijn volk een plaats bereid in het centrum der wereld. De oogen der volkeren van rondom waren dan ook altijd op Israel gevestigd. En op allerlei wijze stond Gods volk aan den invloed der verleiding dier volkeren bloot. En de goden der volken trokken het vleesch aan. In den dienst van Jehova was er niets, dat het vleesch kon bekoren; en het "wees heilig, want Ik ben heilig" stootte het vleeschelijk Israel veeleer af. Maar de afgodendienst, met al de zinnelijkheid en bevrediging van de lusten des vleesches trok aan. Het ware Israel had een harden en bangen strijd te voeren. Waakte men niet geduriglijk, dan moest de dienst van den God des Verbonds wel wijken voor de Baals en de Ashteroth. En in onze dagen is het niet anders. Ook nu woont Gods volk in het midden der wereld. Het heeft geen roeping om uit de wereld te gaan, maar om midden in de wereld alleen te wonen. Ook thans is de verleiding groot, sterker dan ooit. Vooral is het een harde strijd voor de Gereformeerde Kerk in onze dagen. De Gereformeerde waarheid is immers zoo streng. Het gaat bij haar immers om God, Die waarlijk God is. En het eischt zooveel, om ook waarlijk overeenkomstig die waarheid te leven. Er kan dan niets bij door. De antithese eischt, dat we ons afscheiden uit het midden van Babel, dat we geen gemeenschap hebben met hare werken, dat we een koninklijk piresterdom zijn, een heilig volk, een verkregen volk, opdat we zouden verkondigen de deugden Desgenen, Die ons geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. En wie is tot deze dingen bekwaam? Daarbij komt, dat ook in onze dagen rondom ons een ander leven zich openbaart, dat het vleesch aantrekt en lokt. Vele kerken rondom ons trekken de lijnen minder scherp, anderen trekken geen lijnen, noch met betrekking tot de leer, noch ten opzichte van het leven. En met duizend banden van naam en positie, van geld en macht en invloed, van weelde en genot, van grootheid des levens en lust der oogen en des vleesches trekt de wereld. Het vleesch gaat zoo gemakkelijk mee!

Tegenover al deze dingen heeft het tegenwoordig geslacht een dure roeping. En die roeping bestaat daarin, dat we met alle middelen, die de Heere onze God ons geeft, met gedurig waken en bidden, strijden en werken. We hebben te waken, dat het vleeschelijk element ook in ons midden niet de overhand over ons krijgt, nog veel minder den boventoon voert. Niet zij, die altijd weer van het centrum willen aftrekken, die het zoo strikt niet willen nemen, wien de Gereformeerde waarheid en het leven overeenkomstig Gods Woord eigenlijk altijd te hard en te streng is, die duizend vonden zoeken, om de kerk naar de wereld af te voeren en de wereld in de kerk te brengen; ook niet de halven en slappen, die zich er gemakkelijk toe laten verleiden om de teugels uit de handen te geven; maar zij, die de geschiedenis kennen, die de beginselen der Gereformeerde waarheid in het hart dragen, die ook met alle kracht streven, om die beginselen in het leven te realiseeren, moeten aan de spitse staan, moeten ons leiden, moeten blijven zeggen, hoe het zal en waar het heen moet. We moeten waken tegen de wereld rondom ons met al hare afgodische invloeden. We moeten waken over het opkomend geslacht. Waken moeten we over onze kansels, opdat de zuivere waarheid in al haar kracht en beteekenis verkondigd moge worden, ook in de toekomst. Waken moeten we over onze school, waar onze predikanten hunne opleiding ontvangen. Met al wat in ons is moeten we ons wijden aan het onderwijs onzer kinderen, in de Christelijke School, in de Kerk, maar ook in onze woning. We moeten werken met ons blad, niet alleen zoo, dat het kan worden uitgegeven, want dat is niet genoeg. We moeten het ook lezen. En we moeten het ons opkomend geslacht leeren lezen. We moeten het oog houden op den wandel onzer kinderen, op de litteratuur, die ze lezen, op de vriendschapsbanden, die ze aanleggen, opdat ze zich niet verzwageren met de wereld en geen ander juk aantrekken met de ongeloovigen. In één woord, met alle ons ten dienste staande middelen moeten we strijden den goe-

den strijd des geloofs, opdat we met woord en wandel het geslacht, dat na ons komt en dat thans in ons midden opgroeit, mogen wijzen in de richting van de vreeze des Heeren, van den weg des Verbonds onzes Gods!

En dan? Neen, ook dan zeg ik niet, dat er na ons niet een geslacht zal opstaan, dat de beginselen veracht, die wij liefhebben. God alleen weet het. Het hangt, wat de vrucht betreft alleen aan Hem. Maar wel mogen we dan zeggen, dat we onze roeping hebben verstaan en vrij zijn van het bloed van hen, die niet antwoorden, als de Heere roept, en niet hooren, als Hij spreekt!

H. H.

GOD LIVES!

The sun may forget to shine by day,
The moon may forsake the night;
The stars that bestud the heavens may
Withhold their reflected light;
The mountains beneath the sea may hide,
The rivers and streams run dry;
But God, their creator, shall abide —
He lives, and can never die!

Before time began He built His throne,
And fashioned the world's unborn;
The darkness He conquered, and alone
He painted the blush of morn.
Worlds leaped into space at His command;
The heaven He raised on high;
The waters lay hidden in His hand —
He lives, and can never die.

His image divine He gave to man,
And unto the sparrow, wings;
For His was a wise, a Master plan,
Beyond and above all things.
Almighty, Supreme, Eternal One,
Shall we, then, a God deny,
By whom such a wondrous work was done,
Who lives, and can never die?

He lives! God eternal and forever!
He lives, rules and reigns supreme on high!
He lives! and in His hand
He rocks the sea and land,
He lives, and can never die.

Het Huis Mijns Vaders

"In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen: anderszins zoo zoude Ik het u gezegd hebben; Ik ga henen om u plaats te bereiden."

Om het verband aan te toonen, hetwelk dit vers aan het voorafgaande vers verbindt, merken we, in de eerste plaats, op, dat de Heere in dit vers voor het oog der discipelen het voorwerp van het gebodene geloof van vers een omschrijft.

De discipelen waren verslagen, verbrijzeld, ontroerd van harte. Het woord, dat door *ontroerd* vertaald werd in het eerste vers beteekent: het beroeren van iets waardoor zijn deelen heftig heen en weder bewogen worden. Toegepast op het hart der discipelen, ziet het op de vreeselijke stormen die hun hart teisterden, waar de groote verwachtingen die zij koesterden zoo plotseling door den Heere verbrijzeld werden. Hun hart was de baren der zee gelijk. Hun hart lag uiteen geslagen. Daar was geen eenheid van harte, ergo, geen rust, geen vertrouwen woonde in hun hart.

Nu is het Jezus' doel hen te troosten. Daarom gebiedt Hij hen niet ontroerd te zijn, maar te gelooven. Nu is het geloof, naar de doorloopende lijn der Schrift, objectief, de volle band aan Christus en door Hem aan God met alles wat dit inhoudt. Subjectief, (en dat is hier door Jezus zelf op den voorgrond geplaatst) is het geloof de vaste grond der dingen die men hoopt, het bewijs der zaken die men niet ziet. Door nu Zijne discipelen het huis des Vaders voor oogen te schilderen, geeft de Heere inhoud aan die "dingen," aan het voorwerp van het "gelooft" van vers 1: "Het Huis van Jezus' Vader".

In de tweede plaats, merken we op (en dit tweede is het groote wonder van het heilsplan) dat hetgeen de discipelen kwaad toescheen en daarom hun hart ontroerde, juist hun eeuwig nut was. Dat Jezus' weg zal moeten gaan door zoo diepen weg van vernedering, ontroerde hen. Maar, o wonder van genade, dien diepen weg en dat scheiden voor een korten tijd, beteekent voor hen: het bereiden van een plaats voor hen in het huis van Jezus' Vader.

In de bovenstaande twee opmerkingen gaven we tevens de algemeene gedachte van het vers in questie.

In het bijzonder willen we stilstaan:

1. Bij het verband der clausulen van vers 2.
2. Bij de beteekenis der drie woorden: huis, woning en plaats.
3. Bij het onderlinge verband der drie woorden.
4. Bij de beteekenis van het: Ik ga henen om u plaats te bereiden.

In de eerste plaats dan, staan we stil bij het verband der clausulen. Er zijn er drie: 1) In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen. 2) Anderszins zoo zoude Ik het u gezegd hebben. 3) Ik ga henen om u plaats te bereiden.

Aangaande de eerste kunnen wij kort zijn. Ze ver-

klaart eenvoudig, dat er in het huis van Jezus Christus' Vader vele woningen zijn; staat eenigszins op zichzelf en veroorzaakt geen moeilijkheden.

Anders is het met de tweede clausule. *Anderszins* verwijst ons terug naar de eerste clausule en bedoelt te zeggen: als er nu eens niet vele woningen in Mijns Vaders huis waren. Nu zijn er allerlei verklaringen van deze clausule, die naar onze opvatting van dezen tekst niet opgaan. Wij vatten deze clausule op als volgt: zij dient verbonden te worden aan de eerste. De zin luidt dan: Indien het niet zoo ware, zoo zoude Ik het u gezegd hebben. En Jezus wil er mee zeggen: Vertrouw op Mijn Woord! Ik zeg u hetgeen reëel is en waar! Indien het niet zoo ware, zoo zoude Ik zeggen: het is *niet* zoo! IJdele troost en ledige spraakvormen hebt ge nooit van Mij ontvangen! Het huis Mijns Vaders *heeft* vele woningen!

Aangaande de derde clausule zouden wij het Grieksche woord *hoti*, hetwelk in onze Hollandsche vertaling weggelaten is, willen vertalen als een redengevend voegwoord en vertalen: "Want Ik ga heen om u plaats te bereiden." Dan wilden we deze clausule logisch verbinden aan het meer dan eens aangekondigde verscheiden van Jezus, ter eener zijde; en als een troostend antwoord aan het ontroerde hart der discipelen, ter anderer zijde.

Eindelijk, zouden we kunnen zeggen, dat de tweede clausule het karakter heeft van een tusschengeworpen zin; en dat de derde clausule de reden aangeeft voor de eerste: Jezus' heengaan met al wat het inhoudt te zamen met het bereiden van de plaats is de werkende basis der vele woningen in het huis des Vaders.

In de tweede plaats, vragen we naar de beteekenis der drie woorden: huis, woning en plaats.

In het Nieuwe Testament beteekent *Huis* allereerst gewoonweg woning, de plaats waar men thuis is. Voorts ook: de inwoners van een huis, de familie; of ook: de eigendommen, de rijkdom, de goederen van den bewoner.

Het woord dat vertaald werd in den tekst voor *woning* wordt tweemaal gebruikt in het Nieuwe Testament; hier en in het 23ste vers van dit hoofdstuk. Het beteekent letterlijk een blijvende plaats, met den nadruk op blijvend.

Het derde woord, plaats, beteekent: een ruimte die, als het ware, van de omringende ruimte afgebakend is. Het is een bepaalde plaats.

In de derde plaats, vragen we naar het verband van deze drie woorden in den tekst. Het huis Mijns Vaders is dan de hemel der heerlijkheid, waar de Vader onzes Heeren Jezus Christus woont en troont. Het is de plaats die de Drieëenige God geschapen heeft tot een woning waar, allereerst, de Drieëenige God woont, want het is het huis Mijns *Vaders*. Voorts is het het huis *Mijns* Vaders, zegt Jezus. Dus de Heiland hoort in dat huis. Hij heeft er recht op vanwege Zijn Zoonschap. Ook nadat de Persoon des Zoons de menschelijke natuur aannam heeft Hij recht op dat huis. En ten slotte, is het ook de plaats, waar, naar den Raad Gods, de uitverkorenen Engelen en menschen zullen wonen met God.

Dat huis is naar de idee gemeenschap. Gemeenschap der vriendschap in hemelsche, eeuwige mate. Daar woont men. Daar behooren de familieleden; daar heeft de familie recht om te wonen. Daar leeft men veilig; en daar worden alle nooden en behoeften vervuld. De eeuwige zaligheid met alles wat het inhoudt en hetwelk nu in deze bedeeling onuitsprekelijk is, behoort tot dat huis van den Vader des Heeren Jezus Christus.

In dat huis nu, zoo zegt de Heere Jezus, zijn vele woningen. De naam woning, gegeven aan een individueel wonen in het huis des Vaders, legt nadruk op het eeuwig blijvende van die woning. Dat zit in het woord in. Het is afgeleid van een werkwoord, dat blijven beteekent. Eenmaal in dat huis een woning ontvangen beteekent, dat men er eeuwig blijft. Iemands deel wordt dan ook tot in der eeuwigheid niet uitgedaan uit het boek des levens. D. w. z., uit het boek des levens, zooals het geschreven werd in den hemel. Want er is een copie van dat boek in de archieven van de kerkeraden op aarde. Daaruit wordt vaak het deel van sommigen uitgedaan. Doch niet uit het boek dat in den hemel is.

Het *vele* bij woningen beteekent niet de vele gradatiën die er in den hemel zullen zijn. Het zou dan beteekenen de vele schakeeringen van verschillend leven der hemelsche heerlijkheid. Juist zooals de aarde rijk is aan velerlei woning der verschillende creaturen. Wij vatten het eenvoudig op als een numeriek begrip. Het huis Mijns Vaders heeft ruimte voor velen. Jezus gedenkt hier aan de schare die niemand tellen kan. Vele woningen! Heft uwe oogen omhoog en aanschouwt de sterrenhemel. Daar zien we de beteekenis van het vele van den tekst. Hoe heerlijk zal het zijn om te midden van die menigte te wonen in het ééne Huis van God!

Eenigszins anders is het met het woord, dat vertaald werd door *plaats*. We merken op, dat er een toespitsing van gedachten zit in het gebruik van deze drie woorden. 1) In het *huis* hebben we het allesomvattende begrip van het wonen met God. 2) In *vele woningen* hebben we de eeuwig blijvende plaats voor velen: het inbegrip van de plaatsen aller uitverkorenen. 3) In *plaats* spitst zich de gedachte toe in de *individueele* plaats die elk kind van God zal ontvangen in het huis des Vaders.

In dit laatste woord keert de Heere weer tot Zijne discipelen en past het machtige begrip van het wonen met God toe op hen. Daarom: om *u* plaats te bereiden. Aan *dit* woord is de gedachte niet vreemd van de *verschillende* plaatsen in de eeuwige woning; de duizende gradatiën der plaatsen die tezamen, een ieder op zijn eigen plaats, zullen schitteren in hemelschen glans en harmonie. Allen tezamen komend in dit ééne: *het wonen met God.* De realiseering van het eeuwige Verbond.

In de vierde plaats, nog een enkel woord aangaande de laatste clausule; en dan vooral de uitdrukking: Ik ga henen om te bereiden. Deze laatste clausule is een antwoord van den Heiland op het bange vragen van het ontroerde hart der discipelen: Waarom gaat Ge heen?

Het woord, dat vertaald werd door *heengaan,* werd afgeleid van een woord, dat beteekent: waadbare plaats van een rivier. Dus in het woord zit de gedachte in van doorgaan, doorwaden; verbonden aan de openbaring van Jezus' lijden ziet het op den diepen weg dien Jezus moet gaan naar de Hem voorgestelde heerlijkheid. Daaraan verbonden zit er ook in, dat Hij heengaat als de *Voorlooper,* als de eerste die daardoor gaat, en die door velen gevolgd zal worden.

Het woord vertaald door *bereiden* beteekent: alles klaarmaken, de noodige toebereidselen maken. Verbonden met hetgeen voorafging aangaande het huis, de vele woningen, alsmede met hetgeen volgt, namelijk, *u plaats,* is de gedachte wel duidelijk. De Heere moet heengaan om onze individueele plaats in des Heeren Huis klaar te maken.

Daar zit dit in: 1) Zijn heengaan door den diepen weg van lijden en kruisdood. Zijn wandelen door de vervloekte vallei des doods. Onze dood. Hij de weg. Onze weg. 2) Hij moet heengaan om den Geest te ontvangen ter uitstorting in Zijn lichaam, de Kerk aller eeuwen; zoodat we door dien Geest klaargemaakt mochten worden voor den hemel. 3) Zijn heengaan is onze introductie daarboven. Alleen de Zoon heeft recht om binnen te treden. Wij niet, zooals we van nature zijn. Want dan zijn we kinderen des toorns. Maar de Zoon als ons Hoofd gaat door de hemelen door en wij worden met Hem daar gezet in hemelsche heerlijkheid. 4) In het algemeen mag nog gezegd, dat het regiment van onze bereiding voor den hemel in den hemel zelf is, in den Persoon van den Koning der Kerk.

Dit alles stille het ontroerde hart en noope het om in geloof zich uit te strekken naar boven. Dit alles stille alle murmureeren als Jezus weggaat. Hij gaat ons ten goede. Want het gaat om het eeuwig wonen, daar boven bij God!

G. V.

Devotion is really neither more nor less than a general inclination and readiness to do that which we know to be acceptable to God. It is that "free spirit," of which David spoke when he said, "I will run the way of Thy commandments, when Thou hast set my heart at liberty." People of ordinary goodness walk in God's way, but the devout run in it, and at length they almost fly therein. To be truly devout, we must not only do God's will, but we must do it cheerfully.

Redlands, California

(Onderstaande is een toespraak gehouden bij de ingebruikneming van het nieuwe kerkgebouw onzer zustergemeente in Redlands, Calif. Door mijn schuld blijven liggen. Vandaar zoo laat. Echter, beter laat dan nooit. Red.)

Geliefde Broeders en Zusters:—

Het is met gemengde gevoelens dat we hedenavond als gemeente samen zijn gekomen om ons nieuw kerkgebouw in gebruik te nemen.

Een jaar geleden was er niemand onder ons die zulks durfde denken, wat we nu in werkelijkheid mogen aanschouwen. Dat we zoo spoedig een eigen herder en leeraar mochten hebben, en bovendien ook nog een eigen doelmatig kerkgebouw mogen bezitten waarin we van nu voortaan van Sabbat tot Sabbat mogen luisteren naar de zuivere klanken van Gods Woord, is een wonder Gods. De Heere gaf een jeugdige broeder en zuster in het hart om de kapitale som van $4,000.00 de bouwcommissie ter hand te stellen, waar we allen als gemeente dien broeder en zuster hartelijk dank voor zeggen. Zij waren het die als een middel in Gods hand het de bouwcommissie mogelijk maakte dit welingerichte en degelijke kerkgebouw te voltooien. En nu past ons bovenal niet alleen nu, doch altijd een innige danktoon aan onzen God die alles zoo boven bidden en denken heeft wel gemaakt.

Bange oogenblikken zijn in 't verleden door ons beleefd, doch de Heere heeft ook aan ons betoond, niettegenstaande onze vele zonden en ongerechtigheden, dat Hij Zijn volk nimmer begeeft noch verlaat, doch steeds voor Zijne kinderen zorgt. Laat ons dat nooit vergeten, dezen avond is daarvan een sprekend bewijs. En waarvoor zullen we nu dit ons kerkgebouw gebruiken? Voor allerhande entertainments? Voor chicken en ice cream parties? Of meer zulke lokmiddelen? Of zullen we het eenig en alleen gebruiken als een Huis des Gebeds en met Jacob zeggen, "Dit is niet dan een Huis Gods"? Het laatste behoort zoo te zijn, dan eerst beantwoordt dit huis aan zijn heerlijk doel. Dan eerst kan het een Bedehuis voor ons worden, en zal het onder den zegen des Heeren ook zijn. Waren wij ook niet als 't ware vluchtende van onze geestelijke broeders? En moesten ook wij niet een plaats zoeken om te verkeeren waar we gelegenheid mochten vinden? En we hebben ons Bethel gevonden, wij hebben nu ons Huis Gods, alwaar we op den eersten dag der week mogen opgaan om onze hongerige zielen te verkwikken aan het Brood des levens. Waar we onze kinderen des Verbonds mogen heen brengen om het teeken des Doops te ontvangen, en waar de rijpere jeugd de goede belijdenis mag uitspreken voor vele getuigen. Waar we ook een voorsmaak mogen genieten van het zalige hemelleven door aan te zitten aan den disch des Verbonds. Waar ook onze zonen en dochteren door den band des huwelijks vereenigd behooren te worden, en waar we ook, wanneer we het moede hoofd zullen neerleggen,

uitgedragen worden naar onze laatste rustplaats, en we van uit dit aardsche Bethel mogen opklimmen langs de ladder Jacobs naar ons eeuwig huis.

En nu laat zich een kerk, of liever gemeente, zonder een leeraar moeilijk denken. Een gemeente zonder leeraar is als 't ware gelijk aan kinderen zonder ouders. En nu hebben wij het groote voorrecht een herder en leeraar te bezitten voor dat we een eigen huis hadden. En thans, geliefde leeraar, moogt ge met ons intrek nemen in ons bedehuis, alwaar ge zoo we hopen en bidden, nog vele jaren ons moogt leeren en leiden op den weg des heils, waar ge den rechtvaardige zult aanzeggen, dat het hem wel zal gaan, doch ook den goddelooze dat het hem kwalijk zal gaan. Waar ge tot den een een woord van troost zult spreken, doch voor den ander een woord van bestraffing zult hebben.

Ook in dit huis zal voor den een de prediking des Evangelies een reuke des levens ten leven zijn, doch voor den ander een reuke des doods ten doode. Een door velen gezochte, maar nog nooit gevonden middenweg is er niet. Dat dan gelijk als in het verleden uw bazuin nooit een onzeker geluid mag geven, maar ge als een dienstknecht des Heeren alleen zijn werk moogt verrichten, en de gemeente die u thans dient, mede door uwe prediking moge worden opgebouwd in het allerheiligst geloof, opdat waar we thans nog gebonden zijn aan 't stof, en onze woning nog zoeken in aardsche tabernakelen, we hiernamaals mogen ontvangen een huis niet met handen gemaakt maar eeuwig in de hemelen. Ps. 122:3.

Redlands, Cal. Sept. 11, 1933.

Dear Rev. Hoeksema:—

May I use a letter-space in the Standard Bearer for some California news? Thank you.

First of all let me tell you, that the Redlands Protestant Reformed congregation was glad to have Rev. and Mrs. Vos and their family here in Redlands again. They arrived in good health from a five-week's vacation spent in Michigan, where Mrs. Vos was operated.

We had a welcome-home meeting for them and with them, giving thanks to our heavenly Father for His care and guiding. Words of welcome were spoken and hearty handshakes were given. It was altogether a wholehearted welcome home for them. And the whole congregation was there. "Blessed be the tie that binds our hearts in Christian love."

And where hearts and minds are thus opened by the Holy Spirit of God, there we are ready to receive the word of instruction and of admonition and of comfort again. And those words are appreciated. His sermons we listen to with attentive ears. We notice that there is joy and happiness experienced by many. May the Lord bless Rev. Vos and family and give them to be a continual blessing for us.

Well, there is plenty work for him to do. House visitation was started soon after he returned and for four weeks he met us with the elders in our homes. To inquire after the spiritual state of our souls. Also the societies and the Young People's meeting has started after a summer's vacation. Also the catechisms are started again, by the time this will reach you. Rev. Vos was also elected board member of the local Christian school. Some more work for him and more work for the Master. That He give grace to do it always to His honor.

And Labor Day we had a Mission Day. An all-day meeting. We met with the Los Angeles congregation in Sylvan Park in Redlands. Two fine addresses were given. One by Rev. Cammenga and one by Rev. Vos. A collection was taken for the Missions and surely we had a blessed day. Every member of our church was there and quite a few strangers. And the Spirit of love and unity was there. Such meetings are encouraging both for the pastors and for the people. The good influence is great. To have all the families there with all their children both young and old. It is almost unheard of. And then together to enjoy the great works of God in nature and grace. What a blessing! How good it is that they also dwell together.

Surely, it fills our hearts with thanksgiving to our Lord, Who gave us all this in Redlands. And what a hope for the future, for our young people who need guiding and who are very willing to follow our leaders. And finally what a testimony for the world! To see God's people bound to one another in love and unity, sharing one another's burdens. And testifying herein that we are His children. Sure the world does notice such things. More than once has it been said to me: How these church-people are united and how they do appreciate one another. May this ever continue, yes, even increase. To the glory of our Lord Jesus Christ.

I thought it would be good news for our churches to hear such tidings. Therefore I wrote to you.

Your brother in the Lord,

Barney Leest.

To the many friends and neighbors who helped so kindly at the time of the death of our dear Mother,

MRS. KATE DEKKER,

and to all who by word and deed have shown their sympathy in our hour of bereavement, we wish to express our sincere appreciation.

Nothing can repay the kindness our friends have shown us during these dark days.

The Children

Calvin College, Or Jerusalem And Athens

So reads the subject of Dr. R. Stob's inaugural address. "What then is and should be the relation between Jerusalem and Athens?" asked the doctor. And his answer: "In opposition, then, to both those who advocate a companionship marriage and those who believe in the divorce of Jerusalem and Athens we maintain that the two should dwell together in holy matrimony. These two shall dwell together in peace and harmony within the walls of Calvin College in order that the whole man may be equipped for the true service of God. They shall dwell together as a unit, manifesting a oneness that can be attained only in Christ and by His grace."

Here we have it. Jerusalem and Athens must be joined in holy wedlock. For more than one reason the question may be put whether such a joining is possible. Consider that Athens is on earth and that Jerusalem is above. Attend to this Scripture taken from the Hebrews: "But ye are come unto Mount Zion, and unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem . . . . ", Heb. 12:22. Then there is this Scripture from the pen of Paul: *"But Jerusalem which is above* is free and the mother of us all," Gal. 4:26. Would the doctor bring down Jerusalem from heaven and lead her to a husband? Doth she than abide solitary? Not so! The bride of Christ is she. With Him, her Saviour, she dwelleth in holy matrimony. Said He to her by the mouth of His prophet: "And I will betroth thee unto me for ever; yea, I will betroth thee unto me in righteousness, and in judgment, and in loving kindness, and in mercies. I will even betroth thee unto me in faithfulness: and thou shalt know the Lord," Hosea 11:19, 20. Has the doctor no ear for this speech of Christ to His bride? If so, why then did he in the presence of the chairman, of the honorable members of the board of trustees, of the esteemed co-laborers of the faculty, of the students and friends of Calvin College (such was the composition of the august body addressed) declare it to be his burning desire that Jerusalem might be heard crying out: "I, Jerusalem, will be joined to thee, to thee, O lovely Athens, in thy pagan culture. O Athens, let me hear thy voice! Speak according to my heart! Say to me, I will betroth thee, O Jerusalem! I will betroth thee unto me forever. I will even betroth thee unto me in faithfulness: and thou shalt know me, Athens, thy husband."

Did at the hearing of this the chairman, the honorable members of the board of trustees, the esteemed co-laborers of the faculty, the students and friends of Calvin College, cry out their protests? It seems not.

But what is Jerusalem to do with her lawful husband, Christ? Cast Him off? No? Is Jerusalem than to have two husbands? But this would not do. Jerusalem is Christ's exclusively. He bought her with His own precious blood, hath fully satisfied for all her sins, and delivered her from all the power of the devil, of Athens.

Jerusalem cannot love and serve Athens and Christ. Either she loves Athens and hates Christ or she loves Christ and hates Athens. For between Athens and Christ there is no fellowship, no communion, no concord, no agreement; for Christ is righteousness and Athens is unrighteousness; Christ is light and Athens is darkness; Christ is the temple of God and Athens is an idol. The doctor knows this. He told his audience that "Jerusalem signifies to you and me the truth given by God Himself in a special way. It means therefore the true religion and the true religious concepts. It stands therefore for absoluteness and finality. God hath spoken. Thus saith the Lord. I am the truth." The doctor continued: "Turning now to Athens, we find that in the realm of the spirit it signifies something else. No one goes to Athens for true religion. The apostle Paul is unspeakably shocked and dismayed to read on an altar the inscription, 'To the unknown God.' "

But if matters stand thus, Jerusalem much choose. And she chooses Christ forever because He first chose her.

Jerusalem and Athens shall dwell together in holy matrimony? How preposterous! How unspeakably horrible the idea! Is Athens holy? No, said the doctor, not holy, but glorious. And her glory is something else than the true religion. Athens' glory is her natural science, philosophy, ethics, literature, and art, in a word, Athens' culture. But is glory, that is unholy, true glory? And how can unholy glory and holiness be joined in holy wedlock?. The doctor's answer is contained in the following excerpt: "And we also maintain that no amount of culture can ever become a substitute for the true knowledge of God. This is so because all our culture has a meaning before God only then when it is permeated with His Spirit through faith in Christ. Without that it is empty of vital content, and becomes as sounding brass and tinkling cymbal."

The implication of this reasoning is plainly this: Athens' culture, though glorious, is by itself devoid of the Spirit of God through faith in Christ and thus without vital content. The task of Jerusalem's children is therefore to make this culture their own and to vitalize and sanctify it by their faith. That I have grasped the tenor of the doctor's reasoning is plain from the following: "Therefore our culture, the Athens that is among us, must have the specific coloring of our religion. These two must be brought into rapport in our souls. If this is done, your and my life will be the expression of a real oneness, and a permanent peace will ensue." Amazing! The will of God as I have learned to know it from Scripture is not that the unholy thing be appropriated, and mixed or colored

with the truth and as so mixed be stored away in the soul as some precious memory gem, but that the unholy thing, the lie, be put off. Attend to this from Paul's pen: "But now put off all these: anger, wrath, malice, blasphemy, filthy communications out of your mouth . . . . ", Col. 3:8; and this: "Wherefor come out from among them, and be ye separate, saith the Lord, and touch not the unclean thing; and I will receive you . . . . ", II Cor. 6:17.

The doctor would improve upon, correct Athens' culture by coloring it with the truth. This, as I will show in the sequence, has been tried before, many times; and the resultant product was always a monstrosity.

The doctor told his audience that Jerusalem, though she be the capital of the kingdom of God who is light, has by herself no culture; that the cultural center of the universe is Athens, say Babylon, the whore. Let me quote from the written report of the address: "Restating it, Jerusalem signifies to you and me the truth given by God Himself in a special way. It means therefore the true religion and the true religious concepts. It stands therefore for absoluteness and finality . . . . Turning now to Athens, we find that in the realm of the spirit it signifies something else . . . . that which is designated by the term culture."

The implication is that Jerusalem by herself has no culture. What! Has that city, blessed commonwealth, assembly of just men made perfect, upon whom that being of infinite perfection Who calls Himself God, has written His very name, by itself no culture? What is culture? This the doctor did not say. He for some reason or other failed to define the very terms upon which his argument turned, such terms as philosophy, science, culture, religion. What is science? What is philosophy? What is religion? What is culture? What did these terms stand for in the address of the doctor? These certainly are fair questions. Take the term *philosophy*. The meaning and scope of this term have varied considerably according to the usage of different authors and different ages so that it is quite impossible to divide the science denoted by this term in such a way as to command the adhesion of all the philosophic schools.

Once more, what is culture? Let us see what we can do with the dictionary. *Culture*, from Latin colere, cultum, to till, to cultivate.

1. The act or practice of cultivating; cultivation; application of labor or means in rendering productive, in reducing, in refining and ameliorating, in cherishing, promoting or advancing; as the culture of the soil, of the mind.

2. The state of being cultivated; result of cultivation; physical improvement; enlightenment and discipline acquired by mental training; civilization, refinement.

So, then, the basic meaning of *culture* is *to till*. The verb from which the term is derived signifies an action that calls for a being capable of rational behaviour and for an object that can be acted upon, such as the soil yielding grain or any object dealt with by the empirical scientist. The term culture properly denotes the cultural action or labor applied, together with the fruit of labor; the yield of the land (if the cultivator be the tiller of the soil) the information gained, the data accumulated, the skill acquired and also the practical use to which this knowledge is put. The cultural man is said to be him shooled in the sciences and arts. Whereas the act reacts upon the doer and when oft repeated passes into a habit, the cultivators of the more spiritual sciences (philosophy, ethics, history and the like) develop a certain mentality and elegance of manner, speech and taste that the world calls refinement, which, if he who has it be a man devoid of the life of regeneration, is refined sin. In a word, the term culture stands for the entire complex of sciences and arts, engagements, attainments and achievements of a civilized people.

The above delineation, I feel certain, contains all the elements needed for a *formal* definition of *culture*. The question is whether Jerusalem has by itself culture. What says Christ? Attend to this from His lips: "I am the true vine, my Father is the husbandman. Every branch in me that beareth not fruit he taketh away: and every branch that beareth fruit, he purget it, that it may bring forth more fruit. Now ye are clean through the word which I have spoken unto you. Abide in me and I in you. As the branch cannot bear fruit of itself, except it abide in the vine; no more can ye expect ye abide in me. I am the vine and ye are the branches; He that abideth in me, and I in him, the same bringeth forth much fruit, for without me ye can do nothing. If a man abide not in me, he is cast forth as a branch, and is withered; and men gather them, and cast them into the fire, and they are burned . . . . Herein is my Father glorified, that ye bear much fruit . . . . ", John 15:1-8.

Has Jerusalem by herself culture? Let us take our answer from this allegory of the vine and the branches. Culture, I said, calls for a being capable of rational action and for an object that can be acted upon. In respect to Jerusalem, this being is the adorable God (my Father is the husbandman) and the object, the true vine and the branches (Christ and His people). Further, the term *culture* denotes the cultural action, the labor applied, and the fruit of labor. Respecting Jerusalem, this action is the labor expanded upon Christ's branches by the divine husbandman, God, and the fruit of this labor, the fruit borne by the branches who abide in Christ; and this fruit is the believer himself, called into being by the word of the divine husbandman, the believer's hope, faith and love, his works of love, his praise, his prayer and thanksgiving, his affections, set upon things above, the new man, which is renewed in knowledge after the image of him that called him; the bowels of mercy of this

man, his kindness, his humbleness of mind, his meekness, longsuffering and forbearance. And he shall be like a tree planted by the rivers of water, that bringeth forth his fruit in his season; his leaf also shall not wither; and whatsoever he doeth shall prosper.

Jerusalem hath true culture; and her culture is her righteousness and her salvation, destined to go forth as brightness and to burn as a lamp. Then Jerusalem will be beautiful with the beauty that is the brightness of holiness and the effulgence of true goodness. And how overpoweringly splendrous her beauty will be: "And he carried me away in the spirit to a great high mountain, and shewed me that great city, the holy Jerusalem, descending out of heaven from God, having the glory of God: and her light was like unto a stone most precious, even like a jasper stone, clear as crystal; . . . . And the building of the wall of it was of jasper, and the city was pure gold, like unto clear glass. And the foundations of the wall of the city were garnished with all manner of precious stones . . . . and the twelve gates were twelve pearls: every several gate was of one pearl: and the street of the city was pure gold, as it were transparent glass," Rev. 21.

But, someone may say, if matters stand thus, the term *true culture* is but another term for true religion. To be sure it is. Jerusalem's culture is her religion, her salvation, her righteousness, het Christ, her God. Say not therefore, *Jerusalem's religion and her culture,* but say, *Jerusalem's religion, namely, her culture.* What the doctor held before his audience is a *pagan dualism.*

Jerusalem holy and glorious is above; but of this Jerusalem there is a manifestation on earth, the true remnant, scattered over the whole earth, the sons and daughters of Jerusalem, who still bear the image of the earthly. In principle they are lovers of Jerusalem and of her culture. Jerusalem they therefore seek. Upon Jerusalem's culture they set their affection. As Abraham, their father, they seek a heavenly country.

Mr. chairman, honorable members of the board of trustees, esteemed laborers of the faculty, students and friends of Calvin College, Jerusalem's culture thou shalt seek. I say this to you in all love. Not Athens, but the Jerusalem, which is above and which is the mother of us all is our cultural center. Listen not to the doctor, for he bade thee to forsake Jerusalem and to go to Athens, to Babylon.

You say, this is a terrible, shameless indictment? Know, that I am not indicting at all. What I do is to repeat the doctor's very own words. He said, did he not: "That means that you and I must go to Jerusalem. That is the only way by which we can gain the truth. *We must travel from Jerusalem to Athens.*" Would that he had said instead, 'We must first go to Athens. We must travel from Athens to Jerusalem'; for had he said this, he would have advised you to set Jerusalem before your eye as your final goal.

But what, someone may ask, are we to do with Athens? Athens, too, has culture and her culture is beautiful. True, but know that the beauty of Athens' culture is the beauty of death; for Athens, from whose heart and mind this culture issues, is dead through sin. Athens is the world. Athens is Babylon, the whore, arrayed it is true (for Babylon hath culture) in purple and scarlet colour, and decked with gold and precious stones and pearls, but with a forehead upon which is written, Mystery, Babylon the great, the mother of harlots and abominations of the earth, Rev. 18. John saw this woman drunken with the blood of saints, and with the blood of martyrs of Jesus.

Mr. chairman, honorable members of the board of trustees, esteemed laborers of the faculty, students and friends of Calvin College, do ye love Babylon? No, but we love Babylon's culture. But the two certainly cannot be separated. Babylon's culture is the effluence of her very soul.

There was a voice, John heard, saying, Babylon the great is fallen, is fallen, and is become the habitation of devils, and the hold of every foul spirit, and a cage of every unclean and hateful bird. For all nations have drunk of the wine of the wrath of her fornications, and the kings of the earth have committed fornication with her, and the merchants of the earth are waxed rich through the abundance of her delicacies. Verily, Athens has culture!

There was still another voice, John heard, saying, "Come out of her, my people, that ye be not partakers of her sins, and that ye receive not of her plagues. For her sins have reached unto heaven, and God hath remembered her iniquities," Rev. 18.

The doctor told his audience that Athens, Babylon, was at Calvin. Said he: "Therefore our culture, the Athens that is among us . . . . " Is this true? He went on to say that "these two shall dwell together in peace and harmony within the walls of Calvin College as a unit . . . . " Will they? "Even as a unit manifesting a oneness that can be attained in Christ and by His grace." This last statement because of its rankness defies all criticism!

But how about Athens' sciences? Must these, too, be declared to be out of the devil? Let me say something about this. The question here also is: What is science? What did the term stand for in the doctor's address? He did not say; but he should have. He mentioned in one breath Athens' natural science, philosophy, ethics, literature and art, but failed to distinguish, to classify and to define. The term science, like the term philosophy means most anything under the sun. Science is used by some as the signification of an office consisting in the investigation of bare facts and phenomenon; by others of an office consisting in the investigation of the ultimate nature of existence; by still others of an office consisting in the analyzation of the conceptions or hypotheses which are assumed by the particular sciences; by still others of a task consisting in showing that the subject matter dealt

with by the separate sciences are one whole. Then there is the classification: natural and spiritual sciences. Again, which of these offices did the term *science* stand for in the address of the doctor? Let us take it that he used the term as the signification of an office consisting in the investigation of bare facts and phenomenon. The engagement of science, so conceived, consists solely in dissecting God's creatures and in counting their parts; in measuring magnitudes, in computing positions, in observing laws that govern the relation of things made. This is science. Have we to do here with an engagement that as such is out of the devil? Surely no. Can science, the natural, physical, empirical, science, and, let us say, the entire complex of sciences, be honored and cultivated by the Christian? They surely can. I have no quarrel with science as cultivated by the Christian, but with science as cultivated by Athens. A third kind of science there is not. Consider that science is not an abstraction, a mere phantom suspended in mid-air, but a thing of flesh and blood that can and is being cultivated, both by the believer and the pagan. Now believing science is one thing; Athenian science quite another. Believing science tells me that the canyon of the Colorado river is of great depth and praises God; but Athenian science declares that, such being the case, the world is millions of years old. Believing science dissects the organic structure we call man, and, observing the likeness between this structure and the structure we call animal, declares that as the animal was created in the image of man, so man was created in the image of God. Athenian science makes its observations and concludes that man has descended from an ape. This conclusion is properly Athens' science, Athens' culture, wisdom. Believing science declares that existence, (the things earthy) according to its ultimate nature, is a grand figure of the heavenly. This Athens denies; for, being unbelieving, she ends in the earthly and has no vision.

But has Athens not made some notable contributions to science which we must gratefully receive? Athens had measured, weighed and counted, tabulated and described; and these measurements and computations we receive; for Athens can count as well as the believer; but, having appropriated these computations and measurements, you do not have Athens, Athens' real culture, the wisdom that is peculiar to Athens. All you have is a description of God's creatures in numbers. This is not Athens herself, Athens' heart, soul, mind, the science peculiar to Athens. The believer, with faculties unimpaired, can count and measure and weigh as well as Athens.

Let us convince ourselves that the science, culture, peculiar to Athens is foolishness, darkness, indeed by attending to her cultivation of the so-called spiritual sciences. Let us direct our minds to Athens' ethical philosophers and their thought-structure. Let us examine the cogitations of him who is called by his admirers divine. I mean Plato.

What did Plato do with God? He reduced Him to an unthinkable abstraction, by stripping Him of all His virtues, and thus cast Him into a great deep. The Platonic Socrates had much to say about goodness, wisdom, truth, and justice. But in the conception of Plato, beauty and justice, etc., are not one with the essence of God but mere concepts to which Plato gave content as it pleased him. What content he pleased to give to justice can be gathered from his social philosophy. In the words of Prof. Rogers: "Plato's Republic presents the carrying out, in the strictest and most logical way, of paternalism in government. Everything must bow to the supposed interest of the whole. To produce the right kind of citizens, there is devised a most elaborate social machinery. In the first place children are to be examined at birth, and those who do not appear to be physically strong and perfect are to be put out of the way, with due regard to decency and order. The survivors are then to be subjected to the most rigid system of state education, whose provisions, when once established, are not to be altered by a hair. Ideally, even wives should be held in common, and children should be brought up by the state and kept in ignorance of their parents."

The moral quality of the ideal coming to the surface in the above excerpt is the moral quality of the whole of Athens' or the world's philosophy, wisdom, and culture. This culture is vain, foolish, devilish. I invite the doctor to point to a thought-structure of any of Athens', of the world's cultured, wise, that is not.

Athens' culture, what is it? In the words of John, the aggregate of things that are in the world and not of God, I John 2:15. These things (the things *in* Athens) are not creation, the earth and its fulness as counted, weighed, and measured by Athens' empirical scientists, are not statements to the effect that the frame of a dog or cat or human is comprised of so many bones; that the planet Mars is so many light years distant from the earth; that the sun is the center of our solar system; that water is a colorless, odorless, fluid, consisting of two volumes of hydrogen to one of oxygen, that the forces which attract material bodies to each other are so and so great. *These* things, the cat and the dog and the human together with the number of bones that enter into the make-up of their mortal frames, the planets and the fluids and the gases, distances, weights, and magnitudes, in a word, the earth and its fulness, are things of God. What God has made, Athens weighs, measures, and counts. And Athens' computations in so far as they are correct together with Athens' skill and accuracy as a computer, are also of God; for Athens, too, lives and moves and has her being in God. Appropriate these things; but consider that having done so you have not Athens' things, Athens' wisdom or culture, but God's things. The *things of Athens,* Athens' culture, are, in the words

of John, the lusts of the flesh and the lusts of the eyes, and the pride of life reduced by Athens' wise men to a philosophical system, extolled to the heavens and eulogized by Athens' poets and immortalized in granite and stone by Athens' sculptors. And in this vile system, the glory of the incorruptible God appears as an image made like to corruptible man, and to birds, and four-footed beasts, and creeping things; and the earth and its fulness, God's things, as creatures, yea, as gods, whose sphere of existence is their very self, as things therefore sufficient to themselves in which man can end and rest, and which he may use for the gratification of the lusts of the flesh. This is properly Athens' culture, the vile thing in Athens! I challenge the doctor or anybody else to deny this. The doctor certainly must be conversant with the fact that the poet Homer puts a devilish element in his gods; that in Greek and Roman gods he saw and worshipped the weaknesses and vices of the Grecian character; that the noblest(?) of the Greeks — Plato and Socrates — gave to the most revolting of all vices, the sin of sodomy between males, the sanction of their great authority? Does the doctor suppose that the moral quality of the culture, of the civilization, of Athens differs essentially from that of the culture of the world at any period of its career?

Indeed, Athens hath culture! But Jerusalem, too, hath culture; and, as was said, her culture is the new man, the faith, hope, and love, the praise and good works of this man. And the culture of Zion is beautiful, with the beauty of holiness. To this, however, something must be added. Zion's culture is her faith, her good works, etc. Of this faith, of Zion's culture, her God is the subject as creative cause and she herself the subject as God's instrument. Zion praises and loves and hopes, and minds, and considers. What doth she mind, consider, contemplate? And the answer. God as revealed in Scripture and in creation; God as she sees Him now through a glass, darkly. And this glass is Scripture on the one hand and the earth and its fulness on the other hand. This glass He made. It is the instrument of which He now avails Himself to make known unto Jerusalem's children His glory. In Scripture we see Him in the face of Jesus Christ; and the firmament showeth His handiwork. Day unto day uttereth speech, and night unto night showeth knowledge. There is no speech nor language where their voice is not heard. Scripture and creation are not two disparate sources of knowledge of God. The one supplements the other and the two constitute a unity. Creation is the symbol of the heavenly; and the heavenly of which the earthly creature is now the symbol is described in Scripture by the word. Christ takes that natural bread with which we nourish our mortal frames and breaking it says that it is His body, the symbol of Him who is *the true bread of life.* Before this earthly glass, the children of Zion on earth take their stand and in this glass behold heavenly things. And these things Zion contemplates, because they are the things that she loves. This in the deep sense is Zion's true cultural engagement. This is true science. And the fruits of this science? In the words of Paul, a coming into the unity of faith, and of the knowledge of the Son of God, unto a perfect man, unto the measure of the stature of the fulness of Christ. This is true culture: this unity of faith, this perfect man, his knowledge which is the knowledge, the wisdom of God. Do you want this culture? As lovers of this culture, you need not, may not, turn your back upon God's creation. Take into your laboratory things, the birds and the flowers and whatever He hath made, dissect their structures and count, weigh and measure their parts, but in doing so set these things before your eye not as they appear in the thought-structure of Athens' wise men, but as they appear in God's word. Behold them as the earthly lustre of the wisdom and power of their Maker and as the earthly replica of the heavenly economy to appear in glory with Christ.

The doctor may say that this is exactly what he meant to held before his audience. Attending to the things he wrote, I cannot believe it. He said in unequivocal speech that Jerusalem must go to Athens and appropriate Athens' dark culture, make that culture her own, join herself to it, vitalize and sanctify it by her faith. To Athens, he said, Jerusalem must join herself in holy matrimony. Know that Israel of old did this very thing and came to perpetual grief. He went a whoring after the gods and culture of the Athens surrounding him, offered God's things to Athens' deities. And look at the Jewish people today. The same thing was attempted again at the beginning of our Christian era, now by Athens herself, when she saw her vile culture, her civilization, yielding ground to the irresistible progress of Christianity. That pantheistic eclecticism and philosophico-religious syncretism, known as Neo-Platonism, what is it, but a compound of Platonic and Aristotelian philosophy, Oriental religion and some Christian ideas? From the very beginning to the present day, the unwearied attempt of the children of Athens in the church of Christ on earth has been to marry off Jerusalem to the world. And the attempt has and always does meet with success.. But as to the true church, the remnant according to election, against her, the gates of hell will not prevail.

Strange it is that the term *common grace* does not once appear in the written report of the doctor's address. According to this theory, it is Athens' nobility that renders her an acceptable husband for Jerusalem. In the address of the doctor, Athens' culture is referred to as being by itself vile; but strange to say, as a counterpart of Jerusalem's religion, pure and holy.

Prof. Van den Bosch's comment on the doctor's address reads: "The choice of the subject was as happy as it was pat. It showed that Dr. Stob is thoroughly at home in the field of educational thought and that he

knows full well what is the heart of the task of a college that wishes to be not merely Christian in a general sense, but specifically Calvinistic. This task is nothing less than the working out of the proper relationship between Jerusalem and Athens, between religion and culture. Prior to a discussion of these relationships Dr. Stob briefly sketched what Jerusalem and Athens respectively stood for in the history of thought. As possible relationships the speaker mentioned companionate marriage, or union on an experimental basis, and absolute separation as advocated by extreme fundamentalists or out and out liberals, both of which he rejected as being incompatible with Scriptural teaching and the essential nature of each. With conviction Dr. Stob reiterated the Calvinistic position that religion and culture must live together peacefully in holy wedlock, a union which can be achieved only in Christ through divine grace."

Astounding! If the address shows anything at all it is that the doctor, to put it mildly, has no clear idea of what true education consists in. About the only point he was clear on is that as he sees it a child of God may appropriate and glory in Pagan culture.

G. M. O.

Ingezonden

Pella, Iowa, 20 Sept. 1933.

Geachte Redacteur:—

Mag ik, en nog anderen, tot u komen met een probleem om door middel van onze S. B. een antwoord van u te ontvangen? Hopende, dat alzoo het probleem opgelost mag worden.

Dat Geref. ouders een dure roeping hebben i. b. tot het onderwijzen van hunne kinderen in den weg des verbonds, behoeven wij hier niet aan te toonen.

Menigmaal is het hun voorgehouden, dat het onderwijs dat hunne kinderen in de publieke school ontvangen, niet is naar den Woorde Gods, ja daar geheel lijnrecht tegen ingaat. En op zijn zachtst uitgedrukt een leer uit den duivel is.

Deze ouders hebben dan ook plechtiglijk beleden in de tegenwoordigheid der gemeente en voor God, toen zij hunne kinderen lieten doopen, dat deze kinderen geheiligd waren, afgezonderd van de wereld en toegewijd aan God en daarom ook beloofd, om wanneer die kinderen tot hun verstand zullen gekomen zijn, om hen te onderwijzen in de leer des Ouden en Nieuwen Testaments en in de Artikelen des Christelijken Geloofs, *zooals zij daar geleerd wordt,* waarvan zij, de ouders, bekenden de waarachtige en volkomene leer der zaligheid te wezen. Hunne kinderen in die voorzeide leer naar hun vermogen, te onderwijzen of te doen en te helpen onderwijzen.

Zooals reeds gezegd is, zulk een onderwijs ontvangen onze kinderen niet op de publieke school. Daarom moeten zij naar een Christelijke school.

Maar nu komt het probleem, want de vraag dringt zich direct aan ons op, is het onderwijs aan de Christelijke school de waarachtige en volkomene leer der zaligheid? Is dat onderwijs in de Christelijke school conform met de leer, zooals zij geleerd wordt daar waar de ouder zijn kind heeft laten doopen?

Van uit ons oogpunt en beginsel is dat niet zoo, maar juist het tegenovergestelde, dat onderwijs is in conflict met de leer, zooals die bij ons geleerd wordt. Hoe kan het ook anders, de leer der algemeene genade heeft diepe wortelen geslagen in de Christelijke school, en het gaat van kwaad tot erger. Daar is geen stilstaan in dezen. Ook is hier wel terdege ontwikkeling. Leer en leven gaan samen.

En waar is dat gevaarlijker, dan onder de jeugd? Wanneer het kind dagelijks voorgehouden wordt op allerlei wijze, in het zingen en leeren der lessen, dat God alle menschen lief heeft, en dat alle kinderen die gedoopt zijn, wanneer zij in hun jeugd sterven, dat zij dan allen naar den hemel gaan. Zooals laatstleden nog een zeker predikant der Chr. Geref. kerk de jeugd dier school inpompte, ter gelegenheid van een begrafenis van een der scholieren dier school.

Is het wonder, dat de jeugd der Christelijke school, hand aan hand gaat met de wereld? Het besef, dat zij een bijzonder volk zijn is er niet meer. De grenzen en het particuliere vallen weg. Hun Godsbegrip leidt hen op allerlei dwaalspoor en leidt hen af van den weg des verbonds.

Allerlei vragen rijzen op, als men de zaak goed inziet, en als men de lijnen consequent doortrekt, dan vraagt men onwillekeurig, wat is nu gevaarlijker, een onderwijs in de publieke school, dat op zijn sterkst uitgedrukt uit den duivel is? Of een leer van algemeene genade, die ook op zijn sterkst uitgedrukt uit den duivel is? Als ik mij plat uitdrukken mag, dan zou ik het zoo voorstellen willen: In de publieke school komt de duivel aanstappen met zijn klompen aan, maar in de Christelijke school komt hij op zijn sokken en heel mooi aangekleed.

Nu weet ik wel, men zegt dan, ja, maar het is toch nog beter een half ei, dan een leege dop. Zoo is de zaak echter niet, het is geen half ei, wat het kind in de Christelijke school ontvangt. Het is wel terdege een heel ei, net zoo goed als in de publieke school.

Doch een gedeelte van dat ei mag nog goed zijn, maar het andere dat is absoluut niet goed.

Nu ligt dit gevaar er in, dat het kind het geheele ei voor goed aanziet, en alzoo ook aanneemt.

Bij voorbaat onzen hartelijken dank.

In afwachting, de uwe

Wm. Boender.

Ofschoon broeder Boender niet bepaald zegt, wat het probleem is, dat ik moet oplossen, zal ik trachten het uit zijn schrijven af te leiden en de volgende maal beantwoorden.

H. H.